

Pavor Nocturnus

*God save our gracious Queen,
Long live our noble Queen,
God save the Queen!
Send her victorious,
Happy and Glorious,
Long to reign over us;
God save the Queen!*

Det sägs att drottning Victoria var en riktigt otrevlig liten dam... Av tradition brukar, än idag, medlemmar av det brittiska underhuset bråka om vem som skall presentera nya lagförslag inför drottningen, ty det fanns en tid då man kunde bli halshuggen för sådant. Gäller det även detektiver från Scotland Yard måntro? Det finns bara ett sätt att få reda på det...

Pavor Nocturnus

INLEDNING	2
BAKGRUND TILL SCENARIOT	3
MORDNATTEN	4
FÖRSTA DAGEN - SÖNDAG	6
24 WELLINGTON SQUARE	6
WESTMINSTER ABBEY	6
TILLBAKA TILL SCOTLAND YARD	8
HOS CORONERN	8
10 DOWNING STREET	10
THE MELBOURNE RESIDENCE	10
THE COBURG	11
ÖVRIGA EFTERFORSKNINGAR	12
FÖRSTA NATTEN	13
TILLBAKA TILL CORONERN	13
THE COBURG	14
SIR GREY	14
DRÖMMEN	15
ANDRA DAGEN - MÅNDAG	16
KENSINGTON	16
BUCKINGHAM PALACE	16
TILLBAKA TILL THE MELBOURNE RESIDENCE	17
JOHN TAYLOR	17
CHARLES PEEL	17
ANDRA NATTEN	18
THE COBURG	18
JAKTEN	18
SLUTSCEN	18
PERSONGALLERI	21
LOUIS FLAUBERT	21
BISKOP WILLIAM FOXWORTH	21
SIR IAN GREY	21
POLISCHEF RICHARD MAYNE	22
PATRICIA MELBOURNE	22
VISCOUNT MELBOURNE	22
SIR ROBERT PEEL	22
POLISCHEF CHARLES ROWAN	23
DROTTNING VICTORIA	23
CHARLES FREDERICK FIELD	24
ALBERT SMYTHE	29
STEPHEN THOMPSON	32
JONATHAN WHICHER	35
TO MY BELOVED PATRICIA	38

Inledning

"The police are the public and the public are the police; the police being only members of the public who are paid to give full time attention to duties which are incumbent on every citizen in the interests of community welfare and existence"

Sir Robert Peel

London anno 1843 är på intet sätt någon kul plats att leva på. Industrialiseringen har medfört att stora skaror av människor flyttat från landsbygden och in till städer som London. Det finns inte arbete åt dem alla och det finns inget skyddsnät som fångar upp dem som blir utan. Överallt kan man se hemlösa i alla åldrar. Barn leker i rännstenen medan deras föräldrar förgäves försöker tugga ihop till mat. Dessutom är London en fruktansvärt smutsig stad. Gatorna är leriga av allt regnande och från rännstenen sprids stanken av mänskliga exkrementer. Luftföroreningarna från all koleldning får såväl husfasader som ljusa kläder att anta en gråsvart nyans.

Scotland Yard som detektiverna arbetar för grundades 1829 av Sir Robert Peel. Det riktiga namnet är London Metropolitan Police force men på gården som högkvarterets bakre ingång vetter mot fanns under medeltiden en byggnad där Skotska kungligheter inkvarterades under sina besök i London, därav namnet Scotland Yard.

Detektivavdelningen är betydligt yngre, den grundades så sent som 1842. Det formella namnet är Criminal Investigation Department och syftet är att assistera polisen vid komplicerade fall.

Innan 1829 kunde man anställa vem som helst för att fånga lite ficktjuvar men nu finns det helt plötsligt en polisstyrka och den är inte särskilt väl omtyckt av allmänheten. Detektiverna kan inte förvänta sig särskilt mycket samarbete bara för att de viftar med polisbrickan.

Bakgrund till scenariot

Romansen mellan Patricia Melbourne, dotter till liberalernas starke man Viscount Melbourne, och Charles Peel, son till Premiärminister Sir Robert Peel, började på en socitetsmiddag i augusti 1843. Efter det träffades de i smyg närhelst Charles, student vid Eton College, var i London. Deras förhållande var mycket passionerat men de var också smärtsamt medvetna om den politiska skandal som skulle drabba deras fäder om historien kom ut. De planerade att slutföra sina studier och sedan antingen offentliggöra förhållandet och ta konsekvenserna därav eller fly landet, kanske till Amerika. Under tiden hade Patricia ännu ett förhållande, nämligen med Toreadoren Louis Flaubert. De båda hade varit tillsammans sedan i januari samma år men eftersom Louis, enligt egen utsago, tillbringade mycket av sin tid i Paris kunde de inte träffas särskilt ofta och då endast sena kvällar på undanskymda ställen. Louis verkade mycket angelägen om att deras romans inte skulle avslöjas.

Patricia tröttnade snart på Louis eftersom han så sällan var hemma. Han skrev förvisso mycket kärleksfulla brev och diker till henne men det var inte nog för Patricia och så i augusti inledde hon förhållandet med Charles.

Det dröjde ända till oktober innan Louis upptäckte att Patricia hade någon annan. Ja,

egentligen var det inte han själv som upptäckte saken utan en ambitiös ung Toreador, Jean Legrand, som spionerat på Charles i syfte att skaffa fram information som skulle kunna användas för att idka utpressning mot premiärministern. Louis, som suttit i klanledningen sedan 1719, fick naturligtvis ta del av informationen under nästa klanmöte. Han visade inte med en min hur personligt denna information berörde honom utan planerade att servera sin hämnd väl kyld... Han följde efter Patricia under ett av hennes nattliga möten med Charles och fick därmed ryktena bekräftade. Under de följande veckorna såg han till att rykten om Charles och Patricia började cirkulera bland Londons överklass, naturligtvis med tillägget att ungdomarnas föräldrar var djupt bekymrade...

Både Sir Peel och Viscount Melbourne nåddes i sinnom tid av dessa rykten. Sir Peel valde att ignorera dem; han antog lugnt att det hela snart skulle blåsa över och falla i glömska i god tid innan nästa val. Viscount Melbourne däremot tog ryktena på mer allvar och gjorde misstaget att skälla ut sin dotter under en middagsbjudning den 27:e oktober hemma hos Joseph Parkes, liberalernas partiledare. Louis nåddes snabbt av nyheterna och såg sin chans att bli av med Charles och skjuta över skulden på Viscount Melbourne. Dessutom planerade han att för alltid binda Patricia till sig genom att göra henne till kainit. Under tiden träffade han Patricia mycket sällan och när det dessutom började spridas rykten om Patricia och Charles ansåg Patricia att hennes förhållande med Louis i praktiken var över.

Mordnatten

Charles och Patricia hade stämt möte på mordnatten, lördagen den 18:e november 1843. De skulle träffas på en undanskymd plats bakom Westminster Abbey vid tiotiden på kvällen.

Charles hade förklarat för sin far att han skulle tillbringa kvällen med några av kamraterna från Eton. Sir Peel hade själv fullt upp med politiken och anade inte oråd. Patricia tillbringade början av lördagskvällen hemma hos en kamrat i London, Melinda Barnes, och hon begav sig därifrån vid nio-tiden. Hon sade till sina vänner att hon skulle hem och de såg henne ta en droska. I själva verket åkte hon dock till The Globe för att hitta Louis och göra slut med honom. Hon kom dit vid kvart över nio och gjorde processen kort med Louis. En halvtimme senare begav hon sig till fots till Westminster Abbey. Inom sig blev Louis ursinnig när hans älskade gjorde slut med honom och han beslöt sig för att sätta sin plan i verket för att en gång för alla göra sig kvitt konkurrensen. Han skuggade Patricia till Westminster Abbey och när han fick se henne och Charles i en kärleksfull omfamning tog hans tålmod abrupt slut. Monstret inom honom tog över för ett ögonblick och han rusade fram mot Charles med blottade huggtänder. Han slog snabbt Patricia medvetlös och sänkte sedan tänderna i Charles nacke. När Louis äntligen kom till sans igen insåg han snabbt att han totalt tömt Charles på blod! Just då dök en droska upp på gatan utanför kyrkogården och Louis, rädd för att bli upptäckt, forcerade snabbt en av kyrkportarna och släpade in de båda livlösa kropparna. Väl inne i kyrkan gav han Patricia en enkel biljett till odödligheten samtidigt som han funderade på hur han skulle dölja det faktum att en kainit mördat Charles. Resultatet av hans något förvirrade tankegångar blev att han först noggrant slickade igen bettmärket och sedan utdelade ett hårt slag mot Charles nacke för att få det att se ut som om han trillat från någon hög höjd och brutit nacken. Under tiden har biskopen i Westminster Abbey, William Foxworth, hunnit vakna. Han är egentligen Mage - Celestial Chorus - och tycker inte särskilt mycket om det oväntade besöket. Han klär snabbt på sig och smyger ut ur sin kammare på andra våningen. När han får syn på Louis blir han först bara förvånad men när han inser att en kainit å det grövsta vanhelgat hans kyrka blir han rasande och tar ut sin vrede över honom. Säker på att det inte finns några vittnen släpper han loss sina krafter helt ohejdat och utan respekt för paradoxen. De båda är ganska jämbördiga med tanke på Louis övermänskliga snabbhet och det blir en utdragen strid. Louis försöker desperat komma nära prästen men han lyckas hålla honom på avstånd med en ihärdig kaskad av eldklot och blixtrar som till slut driver ut Louis ur kyrkan.

Efter striden betraktar biskopen förödelsten. Flera kyrkbänkar har förstörts, altaret har stora brännmärken och självaste biktstolen är genomborrad av en blytt. Han ger en del snabba order åt sina medarbetare som vid det här laget vaknat av allt oväsen och skyndat till undsättning.

Tillsammans lyckas de städa undan alla skadade bänkar och täcker snabbt över altaret med en vit linneduk. Sedan bestämmer de sig för att kalla på polisen. Riskerna med att gömma undan liket skulle bli för stora resonerar biskopen och vad gör det honom om Londons kainiter skulle få det lite hett om öronen ett tag? Han sätter en av sina präster på att kontakta polisen och se till att de kommer på rätt spår. De får naturligtvis inte upptäcka några spår av striden, det skulle bli allt för svårt att förklara. Däremot låter han mer än gärna de saker som Louis tappat ligga kvar.

Svårt skadad flyr Louis med sin nya avkomma till ett litet rum i västra London som han hyrt föregående kväll. Han hade egentligen tänkt lämna staden direkt men efter striden med biskopen är han allt för svag. När de kommit upp på rummet kollapsar han av utmattning.

Vad varken William eller Louis anar är att Charles inte är uträknad än. Hans kropp är förvisso död men hans själ kan inte få vila förrän den fått hämnd! Charles blir en Wraith och efter några timmar, när han börjat få grepp om sin nya tillvaro, ger han sig ut på jakt efter Louis och Patricia. Två eldar brinner i hans odöda själ - den första är ett instinktivt hat mot mannen som tog hans liv och den andra är hans eviga kärlek till Patricia.

Bakom kulisserna börjar ännu ett spel denna natt:

Jean Legrand, Toreadoren som först upptäckte Patricias affär, får syn på Louis och Patricia på en bakgata i närheten av Kensington Gardens. Det tar honom bara ett ögonblick att inse vad Louis gjort med flickan och istället för att ingripa dirket bestämmer han sig för att rapportera saken till klanledaren och med lite tur inkassera en rejäl belöning i form av Louis plats i klanledningen. Klockan är runt två på natten när nyheten når Toreadors klanledare, Francois Dubois. Han blir naturligtvis utom sig av ilska och sammankallar ett primogenmöte där man omedelbart beslutar om blods jakt på Louis och Patricia. Med tanke på Louis ställning och ålder beslutas det att Francois själv skall ansvara för att saken löses så snabbt som möjligt. Queen Anne, Londons Furste, åtar sig även att täcka igen spåren efter mordet på Charles Peel. Hon utfärdar dessutom en order om att ingen får svara på några som helst frågor om Louis från icke-kainiter.

Francois skickar omedelbart ut sina undersåtar på jakt men de lyckas inte hitta rymlingarna innan soluppgången. Han förbannar unge Legrand för att han aldrig brydde sig om att ta reda på var Louis egentligen tog vägen...

Queen Anne beordrar sina undersåtar att med alla nödvändiga medel manipulera brottsutredningen så att inga spår av kainitinblandning framkommer. Däremot ger hon stränga order om att ingen får närma sig Westminster Abbey; hon vet nämligen mycket väl vad biskopen har för hobby...

Det visar sig att en av Londons yngre Ventrues har kontakter med den medicinska fakulteten i staden och han vet vem som kommer att utföra obduktionen... Under det fåtal timmar som är kvar innan soluppgången gör han coronern till sin lakej och instruerar honom i vad som egentligen bör komma fram i den rättsmedicinska undersökningen. Samtidigt lyckas man lokalisera en av detektiverna vid Scotland Yard, Charles Frederik Field. Queen Anne skickar ut sin mest betrodda undersåte, Sir Ian Grey, för att göra även honom till lakej. Tyvärr hinner han inte med riktigt allt innan soluppgången... Field blir visserligen ghouls men Sir Grey hann inte med att ge honom några instruktioner utan valde att hellre utplåna hans minne av incidenten för att istället komma tillbaka nästa natt.

Första dagen - söndag

Detektiverna väcks i sina respektive hem vid sju-tiden på morgonen av var sin konstapel som ivrigt talar om att det skett ett mord och att de måste bege sig till Scotland Yard snarast möjligt! Det finns inte tid för vare sig te eller scones! Den ende man inte lyckas väcka är Charles Field. Han hade ju som bekant en lite underlig upplevelse kvällen innan...

De andra tre anländer någorlunda samtidigt med var sin droska till Scotland Yard där de möts i porten av självaste polischefen, Mr Rowan. Han ser mycket uppjagad ut, antagligen är han lika nyvaken som detektiverna. "Ja, ni får ursäkta den okristliga tiden men det är så att det har skett ett mord, och inte var som helst..." han pausar för att andas ett par sekunder "utan i självaste Westminster Abbey och eh... ja, det är nog bäst att ni beger er dit så snart som möjligt. Var är Mr Field förresten? Det gick väl inte och väcka honom förmodar jag... Åk dit och hämta upp honom, sedan vill jag att ni åker raka vägen till Westminster Abbey. Seså, rappa på!"

Detektiverna samlas i en av droskorna och sätter av i full karriär. Det råder en kompakt londondimma och vädret kan väl bäst beskrivas som gråkallt. Deras rockar blir snabbt fuktiga och de börjar frysa så smått på vägen till...

24 Wellington Square

Charles Frederick Fields bostad ligger i Chelsea, en av londons lyxigare stadsdelar. Droskan stannar utanför en stilfull port med två höga pelare på var sida. De småspringer uppför entrétrappan och bultar hårt på den namnskylt i guld som förkunnar att det här minsann är Mr Field's residens. Det dröjer närmare en minut innan herren i huset vaknar...

Mr Field har mycket riktigt varit på middagsbjudning kvällen innan och inmundigat en hel del alkohol vilket känns på hans andedräkt. Faktum är dock att han känner sig ovanligt pigg denna morgon, utan minsta spår av baksmälla. Han går upp och öppnar, förvånad över att bulern inte är vaken... Han blir lite förvirrad av att se de andra detektiverna vid den här tiden men samlar sig snabbt.

Observera att han inte har den blekaste aning om att han är ghoul. Låt honom märka att han är ovanligt stark och kanske lite mer skärpt än vanligt om en lämplig situation dyker upp men inte så övertydligt att spelaren direkt förstår vad som har hänt.

Westminster Abbey

Närmare Westminster Abbey är dimman om möjligt ännu tjockare, kanske på grund av närheten till floden... När droskan rundar hörnet vid Victoria Street ser man bara det matta skenet från gaslamporna längs vägkanten. Utanför kyrkan har redan ett antal bobbies omringat kyrkporten och det fåtal nyfikna londonbor som stannar upp för att betrakta uppståndelsen blir hårdhänt avvisade. Polismännen är uppenbarligen mycket nervösa och verkar påtagligt lättade när detektiverna anländer. Den polisman som verkar föra befälet på platsen går fram till detektiverna och presenterar sig som inspektör Nicholas Barkley. Han leder snabbt in dem i kyrkan.

Redan när detektiverna går mellan bänkraderna på väg fram mot altaret kan de känna en olustig stämning. Det är relativt mörkt i hela Westminster Abbey eftersom ingen tycks ha brytt sig om att tända upp denna morgon. Dessutom råder en total tystnad och varje steg ekar otäckt högt. Ett par fönster på långsidan står vidöppna och det drar kallt därifrån. Trots draget känner de en konstig doft, nästan som om något brunnit...

Liket ligger framför altaret och ett par steg därifrån står en präst, klädd i full ämbetsdräkt. Den döde är en ung man, kanske 20 år gammal. Han är mycket välklädd med sin svarta frack och knälånga stövlar. Utanpå bär han en grå rock i något grovt tyg. Han ligger i fosterställning med ansiktet in mot altaret. Ansiktet ser insjunket ut, ungefär som om mannen varit svårt undernärld. Det har stelnat i en fruktansvär grimas som tyder på att mannens sista ögonblick i livet var mycket smärtsamma. Käkarna är hårt sammanpressade och ögonen krampaktigt stängda. Kroppen i övrigt är kall och rigor mortis har inträtt. Utifrån vad de kan se i det dunkla ljuset verkar det inte finnas några spår av strid och den döde har inga synliga skador av yttre våld.

Detektiverna känner givetvis igen den döde som Charles Peel, premiärministerns son. De har träffat honom personligen ett flertal gånger på middagar och dylikt. Det var ju trots allt pojken far, Sir Peel, som grundade poliskåren! Inspektör Barkley nickar instämmande när detektiverna identifierat liket. "Jag skall genast meddela polischefen så får han informera premiärministern och drottningen" säger han och småspringer ut till en väntande droska.

Innan de hinner undersöka liket närmare anländer ett par av coronerns män. De undrar artigt om detektiverna är färdiga med sin undersökning men bryr sig inte särskilt mycket om vad de svarar. De vill bara ha med sig liket till coronern så fort som möjligt. Om någon undrar varför de har så bråttom svarar de bara lite vagt om oskicket i att väcka dem en söndagsmorgon för att sedan låta dem vänta... De vägrar att låta detektiverna pilla för mycket på liket - de kan ju förstöra viktiga bevis! De meddelar att coronern nog bör vara färdig med sin undersökning efter lunch någon gång.

Prästen, som presenterar sig som David Whitmore, förklarar att han hörde ett oväsen någon gång under kvällen men han antog att det kom från gatan utanför. Han kom ner vid halv sju-tiden för att göra iordning inför gudstjänsten och upptäckte då liket, varefter han genast väckte en av sina unga hjälpredor och skickade honom att hämta polisen. Han har givetvis inte rört något och ingen har kommit i närheten av altaret förutom detektiverna själva och inspektör Barkley.

Han visar dem en av bakdörrarna som uppenbarligen har brutits upp med våld. Det är en träport med järnbeslag som av allt att döma har ryckts upp med stor kraft. Dörrkarmen är sargad runt låsbeslaget och själva själva låsmekanismen är söndertrasad.

Det finns en del andra spår utspridda över kyrkan som detektiverna ganska snabbt hittar: Louis klocka, ett vackert guldur från 1700-talet med initialerna L.F. ingraverade, har trillat ur hans ficka under striden och dess tunna guldkedja höll inte för påfrestningarna utan slets av. Uret ligger i närheten av huvudporten.

Ute på kyrkogården har Patricia blivit av med sin sjal i rosa kashmir. Den är ganska smutsig eftersom den legat i en av rabatterna intill en stor gräsmatta men i övrigt hel. Mr Field, den av detektiverna med finast bakgrund, ser direkt att det här är ett mycket dyrt plagg.

Om detektiverna fortsätter att söka igenom brottsplatsen kommer David hela tiden att följa efter dem, lugn till en början men om de inte snart beger sig därifrån kommer han att bli allt mer nervös.

Om detektiverna letar ihärdigt hittar de en del spår av nattens våldsamma strid. Under några kyrkbänker i fjärde raden ligger ett par halvt förkolnade träflisor och en bit därifrån syns en sotfläck på golvet.

På ett armstödet till en av kyrkbänkarna hittar de fyra parallella rivmärken, drygt en centimeter djupa. Ett av de yttre märkena är lite kortare och grundare än de andra. De är lite för långt isär (ett par centimeter) för att vara gjorda av en hund. Kanske är det frågan om något vapen?

Skulle någon kika under linnelakanet över altaret och få syn på brännmärkena flikar prästen snabbt in att han råkade tappa en fotogenlampa där igår och innan han lyckats

släcka all brinnande fotogen hade dessa vanprydande märken redan hunnit uppstå... Därför har man täckt altaret med en duk tills man har tid att reparera det.

Alla andra spår är undanstädade och de trasiga kyrkbänkarna är gömda i källaren.

Om detektiverna börjar ställa en massa frågor till David blir han om möjligt ännu mer nervös och säger att det nog är bäst om herrarna talar med biskopen själv. Biskopen kommer då upp från källaren, utan att David ropat på honom! Han presenterar sig artigt och talar sedan lugnt med detektiverna och förklarar att det snart är dags för gudstjänst och att om de har fler frågor är de välkomna åter senare i eftermiddag. Samtidigt planterar han små meddelanden i detektivernas undermedvetna såsom "dags att gå nu" och "inget mer att göra här".

Om de skulle få för sig att ta en titt i källaren kommer biskopen att följa dem hela tiden. Om de kommer för nära något de inte borde se försöker han styra bort dem med små undermedvetna budskap.

Skulle inte det räcka tvekar han inte att först låta dem se vad de letar efter och sedan utplåna alla spår av händelsen i deras minne!

När detektiverna lämnat Westminster Abbey kommer inspektör Barkley att ge dem ett meddelande från polischefen som kort och gott beordrar dem tillbaka till Scotland Yard. Det är bara några minuters promenad och droskan verkar ändå ha farit sin kos...

Tillbaka till Scotland Yard

Solen har hunnit gå upp när detektiverna äntligen lämnar kyrkan. Dimman börjar så smått att lätta men istället sprider sig den eviga stanken av mänsklig urin och avföring som londonborna så arrogant slänger ut från sina fönster. Gatorna är leriga efter höstens regnande och det är svårt att ta sig fram genom den begynnande trängseln utan att skita ner sig allt för mycket. Överallt ser de stadens fattiga i sina trasiga, smutsiga kläder. Alla ser de ut att frysa i novemberkylan och i deras ögon syns bara förtvivlan och hopplöshet. Många av dem försöker tigga till sig en slant av förbipasserande ur de högre samhällsskikten, inkluderade detektiverna själva. En Bobby kommer genast till detektivernas undsättning och kör bort tiggarna med en serie av svordomar och slag.

När de slutligen når Whitehall och Scotland Yard verkar stället alldeles öde. Bara ett fåtal konstuplar syns till. Väl inne i huset möts de av Mr Rowan. "Ah, mina herrar... Roligt att se er tillbaka så snart. Jag har just informerat drottningen och premiärministern om den tragiska händelsen. Mr Peel verkade inte särskilt berörd av händelsen, han har förstås mycket annat att tänka på nuförtiden. Jag tror vi skall ge honom en stund för sig själv innan ni förhör honom om sonens förhållanden. För stunden är det väl lika bra att ni åker ut till Bloomsbury och ser hur det går för coronern. Och... en sak till. Vi har lyckats hålla det här hemligt än så länge och jag vill inte att det skall komma ut till allmänheten förrän vi har gripit den skyldige, är det uppfattat?" Hans tonfall ger inte utrymme för några invändningar och han går tillbaka till sitt kontor.

Hos coronern

The coroner's office är inhyst bland övriga medicinska fakulteter i stadsdelen Bloomsbury i norra London. Det är ett RIKTIGT vidrigt ställe. Så snart detektiverna öppnar dörren nås de av stanken... Det är en unken blandning av ruttnande lik och formalin som omedelbart får det att vända sig i magen på den ovane. Inne i obduktionssalen står ett tiotal träbritsar med lik övertäckta med brunfläckiga linnelakan. Golvet är av mörkt trä men döljer ändå inte de stora, mörka fläckarna med ett och annat fotspår i samma färg. Förutom den vanliga stanken finns här den distinkt stickande doften av dåliga cigarrer. Längst in i rummet

skymtar en kort och kraftigt överviktig herre. Han har en begynnande flint omgiven av fett, svart hår. Runt honom svävar ett mindre moln av cigarrök. Han vänder sig om när han hör detektiverna. De ser då att han även bär ett svart förkläde som ser påfallande kladdigt ut. Han har hela tiden cigarren i munnen men lyckas ändå få till ett snett leende samtidigt som han nickar igenkännande till dem. Han plockar ut cigarren och hälsar dem välkomna "Ah, kul att ni kunde komma med så kort varsel. Jag ber om ursäkt men jag tror inte att ni vill skaka hand..." han tittar ner mot sina kladdiga (dock oblodiga) händer och ger dem återigen sitt sneda leende. "Ja, det var ju ett intressant fall det här. Det är inte varje dag man får se sonen till en premiärminister på sitt bord. Om ni bara kommer lite närmare så skall jag visa er".

På obduktionsbordet ligger vad som måste ha varit ganska välbyggd man med sparsam kroppsbe håring. Han är dock mycket blek och ser ut att ha magrat betydligt även om muskulaturen ser normal ut. Kroppen är uppskuren från halsen till blygdbenet och sedan ner över båda ljumskarna. Dessutom är hela skalpen nerdragen över ansiktet. Bröstbenet är bortplockat och innanför gapar bröstkorgen tom ty hjärta och lungor ligger i varsin metallskål bredvid obduktionsbordet. Det finns inget levrat blod i bukhålan och alla organ ser bleka och färglösa ut.

Detektiverna har sett ett antal lik under sin karriär men aldrig någon obduktion och de slås av den totala bristen på respekt för den döde som coronern uppvisar.

"Ja, som ni ser är jag inte riktigt färdig än... Det blev ju lite stressigt i morse..."

Dödsorsaken är det nog ingen tvekan om". Han lyfter på det groteskt vanställda huvudet med ett fast grepp över tinningarna och pekar på en plats i höjd med öronen. Det krasar en aning när han vrider på den dödes huvud och detektiverna ser att en av nackkotorna är vanställda. "Frakturen ligger i andra nackkotan och döden lär ha varit ganska omedelbar. Vår vän här har med största sannolikhet trillat mycket olyckligt... Vem vet, han kanske var onykter och försökte klättra i kyrktaket" Han småskrattar lite för sig själv och lägger ner huvudet igen. "Med viss reservation för att kroppen legat på ett kallt kyrkgolv tror jag att döden inträdde någon gång mellan åtta och elva på kvällen".

Ingen av detektiverna har någon vidare medicinsk skolning men låt dem ändå lägga märke till att alla skallbenen tycks intakta, vilket inte borde vara förenligt med ett fall från kyrktaket... Dessutom syns inga blödningar runt den skadade kotan, trots att en sådan kraftig skada rimligen borde ha slitit sönder ett och annat blodkärl. Och varför ser ansiktet så insjunket ut?

Om de påpekar saken för coronern blir han irriterad och hävdar bestämt att "arteria vertebralis är som bekant mycket motståndskraftig mot sådana här trauman och vad ossis parietale och occipitale beträffar är jag nog mer lämpad att göra den bedömningen än ni!" Han drar ett par djupa bloss på sin cigarr och blåser långsamt ut röken åt detektivernas håll. "Det är solklart att mannen föll från någon hög höjd och bröt nacken. Vad mannens allmänna hälsotillstånd beträffar hade han antagligen svultit en tid innan han dog".

Om de begär att få titta på den dödes kläder och tillhörigheter visar han dem till ett annat rum där alla föremål ligger uppradade på ett bord.

Kläderna är hela och rena från blod. Däremot finns det spår av jord på dem och en svag gräsfläck på höger armbåge. Portmonärn innehåller några pund i sedlar och en handfull shillings, inget anmärkningsvärt för en ung man av god familj. I rockfickan hade han dessutom en halvdålig kärleksdikt - "Patricia, min käresta. Du är för mig som vatten för en ökenblomma, en festmåltid för den svältande... etc etc" skriven för hand med bläck.

Observera att fingeravtryckstekniken inte kommer än på 50 år!

Detektiverna hittar inga andra föremål av intresse och coronern säger inte så värst mycket mer till dem. Om de vill undersöka liket själva låter han dem hållas men under konstant

övervakning. Det finns inte mycket mer att se för den medicinskt okunnige. Låt detektiverna äcklas av den unkna doften och den halvdissekerade kroppen en stund...

Coronern upplyser dem om att kroppen kommer att kremas under måndagen.

10 Downing Street

Om detektiverna vill besöka Sir Peel kommer han för det mesta att befinna sig här i sitt hem. Han kommer inte att besöka parlamentshuset förrän det gått några dagar efter mordet på hans son. Däremot har han ofta kabinettsmöten.

Downing Street är en liten tvärgata till Parliament Street. Den bevakas i båda ändar av Bobbies. Fasaden är ganska alldaglig om än skinande ren vilket nog får anses ganska ovanligt. Gatan är dessutom ren från lera och diverse annat som pryder övriga gator i staden. Även Chancellor of the Exchequer (finansminister) Henry Goulburn och Foreign Office Secretary (utrikesminister) Earl of Aberdeen är inhysta på Downing Street.

Sir Peel kommer givetvis att ta emot detektiverna under söndagen om de begär att få träffa honom. Han är ganska samlad med tanke på vad som hänt och han ber detektiverna fatta sig kort eftersom han sitter mitt uppe i ett kabinettsmöte.

Sir Peel kommer villigt att berätta om vad Charles hade för sig kvällen innan - enligt vad han själv uppgav skulle han ut med ett par vänner från Eton, Jack Wright och Michael Tibbs, under lördagskvällen. Han gick hemifrån någon gång mellan halv tio och tio på kvällen. Han var klädd så som detektiverna fann honom. Sir Peel reagerade inte nämnvärt på att Charles inte kom hem på kvällen. Det hände ofta att han sov över hos någon av sina kamrater.

Om detektiverna för namnet Patricia på tal kommer Sir Peel att relatera det hela till de rykten han hört om romansen mellan Charles och Patricia Melbourne. Själv trodde han inte särskilt mycket på dem men han vet att Viscount Melbourne, flickans far, tog saken på större allvar och han lär ha haft en del allvarliga samtal med sin dotter om saken. Han har själv inte talat med Melbourne på ganska länge och aldrig om deras barns förehavanden. Ryktena om Charles och Patricia har främst cirkulerat på den exklusiva herrklubben The Coburg på Oxford Street.

The Melbourne residence

Förmodligen kommer karaktärerna att vilja tala med Viscount Melbourne om hans datters förehavanden...

Familjen Melbourne bor på ett gods strax norr om London. De har inte mycket landegendomar men huset skäms inte för sig. En lång allé leder upp till en valvformad port med järngrind. Porten står dock öppen och ingen kommer ut för att protestera när droskan kör in på den tomma gårdsplanen. När de stiger ut märker de att det börjat duggregna. När detektiverna knackar på öppnas dörren, efter en dryg halvminut, av en kvinna i fyrtioårsåldern. Hon är rödögd och ser inte ut att ha fått mycket sömn under natten. "Det är från polisen antar jag?" säger hon tyst. "Ja, varsågod och kom in då..." En blodhund börjar genast att morra åt dem men den tystnar på kommando från Mrs Melbourne.

Huset är smakfullt inrett och skvallrar om en stor hushållskassa... Allt är rent och prydligt och det doftar svagt av såpa från ekplankorna i golvet. Väggarna är täckta av porträtt, för det mesta föreställer de släktingar som antagligen bebott huset tidigare men det finns också mer nymålade porträtt av de nuvarande ägarna, däribland Patricia.

Paret anmälde Patricia som saknad i går kväll vid elva-tiden. De skickade gårdskarlen till närmaste polisstation och han kom tillbaka efter ett par timmar och sade att polisen tyckte

man borde vänta någon dag innan man började oroa sig. De lovade att skicka ut någon till gården under söndagen. Melbournes antar alltså att det är polisen som kommer för att ta upp en anmälan. Detektiverna kan alltså antingen leka vanliga poliser eller så kan de berätta om händelsen i Westminster Abbey. Om de visar upp sjalen kan Mrs Melbourne snabbt identifiera den som Patricias.

Patricia lämnade hemmet vid fyra-tiden på lördagseftermiddagen. Gårdskarlen körde henne i familjen droska till Melissa Barnes på Regent Street, en tvärgata till Oxford Street. De var framme runt klockan fem.

Om Charles namn kommer upp blir Viscount Melbourne rosenrasande och förbannar den där jävla snorungen och hans inkompetenta odåga till far som håller på att driva landet över ruinens brant etc etc. Han samlar sig dock snabbt och ser lite förlägen ut. Melbourne kommer att bekräfta att han hört ryktena om hans dotter och Charles samt att han blev en aning uppretad när han hörde det men han nämner inte sina vredesutbrott mot Patricia, såväl hemma som i mer offentliga sammanhang. Han vill inte få det att se ut som om Patricia har rymt hemifrån på grund av sin far...

Skulle detektiverna välja att inte nämna Charles kommer Melbourne ändå att fråga detektiverna om försvinnandet kan ha något med Charles Peel att göra med tanke på de rykten som gått på the Coburg.

Om detektiverna nämner att Charles mördats och att Patricias sjal hittats på mordplatsen bryter han ånyo ut i ett raseriutbrott. "Jag visste att den där satans Eton-slyngeln skulle kasta henne i fördärvet men att det skulle gå så här långt... ". Han ber dem berätta allt de kan om mordet och eventuella spår efter Patricia.

Melbournes fru kommer att bli mer och mer orolig för sin dotter ju längre samtalet går och hon börjar antagligen gråta efter en stund. Viscount Melbourne själv däremot är mer behärskad och verkar mer arg på familjen Peel än orolig för sin dotter.

Poängen är att Viscount Melbourne skall verka misstänkt. Om inte nu så iallafall senare när detektiverna hör ryktena om hur han skällt ut sin dotter och de mer osanna berättelserna som Louis spridit ut om hur han skulle ha planerat att hämnas på familjen Peel...

Om detektiverna väljer att söka igenom Patricias rum kan de efter en stunds letande upptäcka att hennes papperskorg är full av pappersremsor. Hon har nämligen tillbringat flera timmar under den gångna veckan med att metodiskt gå igenom alla de brev Louis skickade till henne och sedan riva dem i bitar. Det finns ingen möjlighet att pussla ihop något... Däremot finns ett intakt brev kvar i en av Patricias klänningar! Den hänger ganska långt in i garderoben och har antagligen inte använts på ett tag vilket förklarar varför hon glömt kvar det. (Brevet finns på sista sidan i scenariot)

The Coburg

En exklusiv herrklubb, belägen på Oxford Street, inte långt från Hyde Park och Marble Arch. Här samlas londons allra rikaste och mest betydelsefulla gentlemän för att umgås, det vill säga dricka maltwhisky och röka cigarrer... Det senare gäller dock inte den del av klientelet som är kainiter. Äldre Toreadorer och Ventrues samt en och annan intellektuell Brujah har The Coburg som sitt favoritställe och platsen är ett Elysium. Det är härifrån som många utövar sin makt över stadens politiker.

Om detektiverna kommer hit under dagen blir finner de bara diverse middagsgäster. Klubben är nämligen öppen för "allmänheten" fram till klockan sex. Ingen känner till mordet och bara ett fåtal erinrar sig att de hört ryktena om Charles och Patricias romans.

Om de frågar efter namnet Louis bland personalen får de en misstänksam blick följt av ett "Nej, vi har ingen medlem med det namnet". Queen Annes ord är LAG här...

Övriga efterforskningar

Antagligen kommer detektiverna att vilja göra ytterligare efterforskningar om Charles, Patricia och Louis ...

Charles Peel:

Han har inte berättat för särskilt många om sin flickvän men Michael Tibbs och Jack Wright, Charles närmaste vänner från Eton, känner till affären. Båda befinner sig på Eton under helgen och har aldrig planerat att möta Charles under lördagskvällen. Det krävs en del övertalning för att förmå dem att berätta vad de vet eftersom de inte vill dra sin kamrat i smutsen. Vad Charles berättat är att han träffat Patricia ganska regelbundet sedan i augusti och att de två faktiskt planerade att rymma tillsammans efter det att Charles tagit examen.

Patricia Melbourne:

Skvaller är en naturlig del av livet för flickorna i Patricias umgängeskrets. De brukar umgås nästan dagligen och träffas vanligen hemma hos någon av flickorna. Alla har givetvis hört ryktena om Charles Peel men Patricia förnekade dem bestämt. En av Patricias vänner, Melinda Barnes, ser lite förlägen ut när detektiverna börjar ställa frågor om Patricia. Om de tar henne avsides vågar hon äntligen berätta vad hon vet, nämligen att Patricia i själva verket var tillsammans med en man från the Globe Theatre i London. De brukade träffas på helgerna, ofta sent på kvällen. Hon vet inte riktigt när de först träffades men antagligen var det någon gång i våras. Hon är inte riktigt säker på hans namn men hon vet att det var franskt... Louis någonting. Patricia och de andra flickorna tillbringade lördagskvällen hemma hos Melinda och Patricia tog en droska hem vid nio-tiden.

Louis Flaubert:

Om de frågar efter Louis på the Globe kommer de flesta att känna igen namnet. Louis är teaterns största enskilda bidragsgivare och han brukar komma på besök ganska ofta, minst ett par gånger varje vecka när han är i London. Han var faktiskt på besök under lördagen för att se på repetitionerna av Macbeth. En ung kvinna dök upp under kvällen, kanske vid niotiden eller så och hon talade enskilt med Louis i en dryg halvtimme. Den unga kvinnan verkade faktiskt en aning upprörd och hon lämnade teatern i vredesmod efter en halvtimme. Louis stannade kvar kanske tio minuter efter det att hon gått och sedan gick även han. Ingen har sett någon av dem sedan dess. Ingen vet var Louis bor men de vet att han brukar hålla till på The Coburg. Om detektiverna undrar hur han ser ut så finns hans porträtt på väggen.

Namnet Louis Flaubert förekommer inte i några register.

Första natten

Vad detektiverna väljer att göra under natten beror givetvis till stor del på vad de kommit fram till under den föregående dagen. Här följer ett par tänkbara alternativ och några allmänna riktlinjer.

Bakom kulisserna återupptas jakten på Louis och Patricia så snart solen gått ner. Ett tjugotal kainiter rör sig runt de kvarter där Legrand senast såg de båda rymlingarna. Väl medveten om uppbådet bestämmer sig Louis för att stanna kvar med sin avkomma tills läget blir lite lugnare...

Viscount Melbourne och hans fru får ett underligt besök under natten. De vaknar med ett ryck av att en man står i deras sovrum! Efter ett tag presenterar han sig som Sir Ian Grey varvid Melbourne omedelbart känner igen mannen som en av stamgästerna på The Coburg. Sir Grey är en välkänd bidragsgivare till liberalerna och är därmed en man med stort politiskt inflytande. Men i natt är han inte ute för att lämna bidrag. Han berättar snabbt att polisen är övertygad om att Melbourne är skyldig till mordet på Charles Peel och han råder dem att packa och lämna staden fortast möjligt. De lyder honom utan att fråga och inom en halvtimme har de gett sig av norrut.

Biskop Foxworth och hans män tillbringar större delen av dagen med att finkamma kyrkan efter fler avslöjande spår och framemot kvällen när allt är klart skickas några män ut för att ta reda på vad som egentligen försiggår i staden. Man kommer snabbt fram till att Louis och Patricia fortfarande är på fri fot men att större delen av Londons kainiter letar efter dem någonstans i västra Kensington. Foxworth bestämmer sig för att låta kainiterna ta hand om sina egna problem men för att ge dem lite mer bekymmer tänker han skicka de nyfikna detektiverna från Scotland Yard på dem. Han försvinner ner i källaren och förbereder sina ritualer för att nå ut till detektiverna i deras drömmar...

Under tiden kommer Charles tillbaka till Westminster Abbey och han lyckas ta kontakt med Foxworth som förklarar vad som egentligen hänt. Charles blir naturligtvis rasande och svär att han skall spåra upp Louis och döda honom. Foxworth förklarar lugnt att med alla kainiter som springer runt är det för farligt att ta upp jakten på egen hand just nu...

Om detektiverna återvänder till Westminster Abbey under natten kommer de att bli vänligt bemötta men de kan inte få tala med biskopen. Prästerna hänvisar till att han är i York hos ärkebiskopen. Det finns inga fler spår att hämta här. Till och med altaret är reparerat.

Tillbaka till coronern

Om detektiverna skulle få för sig att göra inbrott nattetid kommer de att finna liket på samma plats som tidigare men övertäckt med ett vitt linnelakan. Kroppen har nu skurits upp ytterligare och alla inre organ ligger i en stor balja av ekträ.

Om de har med sig någon medicinskt kunnig kan han efter en snabb underökning berätta att frakturen i nacken inte är dödsorsaken. Den skadan har med säkerhet uppstått efter döden. Inte heller uppvisar kroppen några tecken på fallskador.

En titt på hjärtat avslöjar däremot att han haft en mängd pyttesmå blödningar i hela hjärtmuskeln (ett resultat av den blödningschock som egentligen dödade Charles) men med 1840-talets metoder finns det ingen möjlighet att förklara varför. För övrigt verkar kroppen väldigt uttorkad, kanske svalt han ihjäl?

The Coburg

Kvällstid är klubben endast öppen för medlemmar. Atmosfären här inne verkligen stinker överklass och alla utom Charles Field känner sig rejält malplacerade. Klubbens medlemmar klär sig uteslutande i högsta mode, damernas halsar gnistrar av pärlor och männens händer är nertyngda av allt guld...

Detektiverna blir insläppta om de presenterar sig som inspektörer vid Scotland Yard men det kommer genast att få larmklockorna att ringa hos alla kaititer som blir mycket reserverade med tanke på Queen Annes order föregående kväll. Dessutom kommer de att bli mycket snorkigt bemötta av personalen. Det enda de kan få höra är ryktena som Louis spridit om Viscount Melbournes hat mot familjen Peel och historien om när han skällde ut henne hemma hos Joseph Parkes.

Ett bättre alternativ är om detektiverna försöker ta sig in som "vanliga" gäster. Mr Field har visserligen aldrig besökt klubben men hans fars rykte räcker gott för att få in alla fyra om så behövs.

Nu kommer alla att vara betydligt mer frispråkiga. Det talas ganska öppet om mordet och om Patricias försvinnande. Ingen tycks veta riktigt vem som läckt ut informationen...

Det finns en uppsjö av teorier om vem förövaren är och vad som egentligen hänt Patricia. De flesta är övertygade om att Melbourne är skyldig och att han skickat iväg Patricia till kloster eller håller henne gömd någonstans. De pekar på händelsen hos Joseph Parkes och refererar till Melbournes allmänna förakt mot familjen Peel efter hans valförlust 1841. Somliga hävdar till och med att de hört honom tala om hämnd...

Ett fåtal tror dock på en konspiration inom det konservativa partiet som går ut på att regeringen, utan premiärministerns vetskap, skulle ha röjt undan Charles och Patricia för att

undgå en regeringsskandal. De påstår bestämt att högt uppsatta män i kabinettet kände till saken och planerade motåtgärder. De pekar också på det faktum att inte en enda kotte ur kabinettet är här ikväll, trots att många av dem brukar komma hit nästan dagligen.

Gästerna talar gärna om Charles och Patricias romans. Ingen tycks tvivla på ryktena.

Ingen av kaititerna kommer att kännas vid namnet Louis. Däremot kan några av de dödliga gästerna erinra sig att det nog finns en medlem med det namnet. Han brukar umgås ganska mycket med teaterfolk. Man har inte sett till honom på ett par dagar.

Om detektiverna blir för påträngande eller envisa kommer de att bli utkastade - bokstavligen! Respekten för polisen är mycket bristfällig här.

Vakterna på The Coburg är ghouls till Francois som också är keeper of elysium.

Skulle de råka få reda på för mycket lär detektiverna finna sig själva i en droska på väg bort från London, utan minne av vad som hänt på klubben!

Sir Grey

Sir Ian Grey som under mordnatten gjorde Charles Field till ghoul kommer åter att söka upp honom denna natt, företrädevis på The Coburg. Om de andra detektiverna är närvarande ber han att få tala med Charles i enrum. Ingen kommer sig för att neka... Sir Grey är en mycket imponerande man och inte typen man säger nej till! (MAJESTY!)

Han frågar lugnt ut sin ghoul om vad de kommit fram till och informerar honom sedan om att Viscount Melbourne håller på att fly landet efter att en journalist från the Times frågat ut

honom om mordet på Charles Peel, hur han nu fick reda på det... Han påstår sig veta att det var Melbourne som planerade mordet och att det var hans gårdskar som utförde det.

Tyvärr lär de ha hunnit ganska långt vid det här laget och det enda som återstår är att informera de berörda parterna och städa upp i den politiska röra som lär bli följden.

Om Field ifrågasätter informationen säger sir Grey bara att alla andra bevis är oviktiga och Field känner plötsligt att han vill hålla med Sir Grey. Allt han säger verkar rimligt och det är ju uppenbart att Melbourne är skyldig...

Sir Grey lämnar honom efter en stund och när han återigen träffar detektiverna känner han sig som om hans vilja blivit krossad under ett ånglok!

Efter det att detektiverna besökt the Coburg kommer de ständigt att vara bevakade av någon kaint, företrädevis någon yngre Ventrue eller Toreador. De kommer hela tiden att ha en känsla av att de är bevakade men de lyckas aldrig se någon av förföljarna i mer än någon sekund innan de försvinner in bakom ett hörn eller vänder sig om och går åt andra hållet för att snabbt försvinna in i folkmassan.

Drömmen

Oavsett vad detektiverna hittar på under natten kommer de inte att hitta fler ledtrådar. Låt dem bli en aning uttråkade. Förr eller senare går de till sängs och i drömmen väntar biskop Foxworth. De har alla en liknande dröm:

De ser ett kvarter i London ur fågelperspektiv. Från en höjd på ett par hundra yards seglar de långsamt ner mot en stor park som de känner igen som Holland Park i Kensington. De flyger ut ur parken med en svindlande hastighet och ut på en nästan folktom gata. Bakifrån närmar de sig ett enstaka par. Mannen och kvinnan är välklädda, kanske har de varit på någon teaterföreställning? Paret svänger in på en tvärgata och när detektiverna i sin dröm följer efter runt hörnet blir de först bländade av fullmånen men när de sänker blicken ser de att paret har vänt sig om. De får en känsla av att ha sett de här människorna förut... var de inte gäster på the Coburg? Så snart de har tänkt tanken färdigt blixtrar det till och allt blir svart för ett ögonblick. När bilden ljusnar igen står paret kvar och tittar på dem men deras ansikten har bytts ut mot något avskyvärt... håret är borta, de vänliga ögonen har bytts ut mot stirrande röda rovdjursögon och ur deras hud sipprar det blod! De ler svagt och blottar ett par huggtänder...

Där slutar drömmen tvärt och de vaknar kallsvettiga i sina respektive sängar (eller var de nu somnade).

Andra dagen - måndag

Kensington

Det lär inte ta lång tid innan detektiverna inser att de drömt samma underliga dröm under natten... De kände igen Holland Park och stadsdelen Kensington men inga specifika gator. En titt i almanackan avslöjar att det faktiskt är fullmåne i natt! Om de väljer att åka till Kensington redan under morgonen kommer de inte att upptäcka något särskilt. Det råder återigen dimma under morgonen och det är bara ett par plusgrader ute. De hittar Holland Park som ser ganska trist och livlös ut. Höstens löv ligger som en matta över hela parken och det luktar skog i området. Alla träd och buskar är kala och livlösa. De ser inte en enda fågel och inga kaniner eller möss. Det enda som rör sig är ett par hemlösa som antagligen sovit under någon lövhög. Gatorna runt parken är leriga och från rännstenarna sprids den vanliga stanken av urin och avföring, trots att detta skall föreställa en rik stadsdel.

De hemlösa har ingen som helst önskan att tala med polisen och om detektiverna vill förhöra någon av dem får de antingen utge sig för att vara något annat än poliser eller springa efter dem när de flyr från polisen som säkert är ute efter att slå dem.

De svarar bara på direkta frågor och om några underliga nattvarelser förs på tal kommer de först bara att skratta men om de inser att detektiverna menar allvar med sina frågor och dessutom får några shilling för besväret berättar de att det faktiskt rör sig en del underliga saker i området. De har aldrig sett något själva men flera av deras vänner har hittats döda här. De flesta verkade ha frusit ihjäl eller kanske svultit eftersom deras ansikten såg så magra och insjunkna ut men det fanns även ett par som blev ihjälslagna. Det var minsann inga vanliga bråk heller för de hade blivit rejält misshandlade. Någon hade fått hela högersidan av bröstkorgen intryckt och en annan hittades med halva halsen avsliten!

Här finns inget mer att hämta under dagtid och oavsett hur länge detektiverna irrar runt bland gatorna kommer de inte att hitta någon som de känner igen från sin dröm.

Buckingham Palace

På Times förstasida kan man denna dag läsa följande:

"Premiärministerns son brutalt mördad. Viscount Melbourne flyr landet"

Artikeln är ganska kort, uppenbarligen har journalisten, John Taylor, haft mycket bråttom när han skrev den. Man förklarar kort och koncist att Charles Peel, son till landets premiärminister har hittats död under gårdagen. Enligt högt uppsatta källor inom polisen är Viscount Melbourne en av de huvudmisstänkta men man har inte kunnat nå Melbourne för en intervju eftersom han i all hast lämnat sitt hem utanför London och därefter varit oanträffbar. Enligt säkra källor har han lämnat landet för att undgå polisen. Därefter beskrivs romansen mellan Charles Peel och Patricia Melbourne i korta drag och det antas att Melbourne låtit mörda Charles antingen i vredesmod eller för att undgå politiska komplikationer senare.

När drottning Victoria läser det här blir hon minst sagt rasande och kallar till sig polischefen. Han försäkrar drottningen att Melbourne inte alls är huvudmisstänkt och att tidningarnas skrivelser är rena lögnerna. Väl tillbaka på Scotland Yard ser han till att kalla på detektiverna. Rowan skäller ut dem efter noter eftersom han antar att det är detektiverna som läckt information till pressen. Sedan beordrar han dem till Buckingham Palace för att tala med drottningen själv!

De kommer fram just som vaktombytet är avslutat. Det verkar som om de är väntade för ingen stoppar dem. På sin höjd får de ett och annat medlidsamt ögonkast. Det är många som läst tidningen idag och alla känner till drottningens och Melbournes vänskap. De visas

in till tronsalen där Victoria sitter i ensamt majestät. Hon är klädd i en överdådig vit klänning, fullspäckad med dekorationer i guld och silver. Hennes hår är utsläppt och faller mjukt över hennes axlar. Det slår dem att drottningen faktiskt är oerhört vacker och de står som förstenade en stund medan de betraktar henne. Så plötsligt ändrar hon ansiktsuttryck. Från att ha lett mjukt biter hon nu ihop hårt och hennes ögon blir små och svarta. Hon lägger armarna i kors och lutar sig tillbaka. Sedan tar hon till orda:

"Jag antar att herrarna läst dagens upplaga av the Times? Jag antar också att ni har en RIKTIGT bra förklaring till varför Viscount Melbourne utpekats som MÖRDARE!"

Hon lyssnar en stund på detektivernas eventuella förklaringar men hennes tålamod är kort...

"Jag vill bara göra klart för herrarna att jag inte tänker tolerera sådana här fadäser i fortsättningen. Om det kommer mer sån här smörja från Scotland Yard skall jag PERSONLIGEN se till att ni deporteras till någon lämplig koloni med omedelbar verkan. Är det uppfattat!?"

Hon har inte mer att säga och det är uppenbart att audiensen är slut...

Tillbaka på Scotland Yard möts de av Richard Mayne som genast blir mycket misstänksam om han får höra om utskällningen hos drottningen. Han har nyligen talat med Sir Peel som verkade mycket tillfreds med att Melbourne tagit sitt förnuft till fånga och flytt London. Mayne verkar glad över att fallet mer eller mindre håller på att lösa sig självt.

Tillbaka till The Melbourne residence

Ett återbesök till familjen Melbournes gård avslöjar att paret tycks ha flytt i all hast. Det saknas ett par hästar i stallet och de ser hjulspår blandat med hästhovar i leran på gården. Dörren är olåst eftersom låset är trasigt! Inomhus ser de att sängen är obäddad och parets nattkläder ligger slarvigt slängda på golvet i sovrummet tillsammans med en del andra kläder. Tjänstefolket - gårdskarlen och pigan - saknas också. I deras respektive rum råder också en viss oreda och de tycks ha plockat med sig en del kläder med tanke på hur glest det är i deras respektive garderober. Dessutom kan man se spår i dammet på bord och hyllor efter föremål som plockats bort och förmodligen packats ned.

Det enda spår som Sir Grey lämnat efter sig är en död blodhund. Hunden ligger på gårdsplanen invid en vägg i en underlig ställning. Huvudet är groteskt vridet ett halvt varv och nacken är uppenbarligen bruten.

John Taylor

Han är antingen i sitt hem eller på The Times beroende på vilken tidpunkt detektiverna väljer att besöka honom. Han kommer att vara mycket uppkäftig och vägra uppge sina källor för någon myndighet. Låt honom vara lite extra kaxig mot Jonathan Whicher... Om detektiverna hotar honom med fängelse eller mer våldsamma inslag kommer han snart att börja tala. Han kan också tänkas gå med på någon sorts utbyte av information... Taylor avslöjar då att han fått tipset av en man inom Scotland Yard. Han kan inget namn men om de ber honom om ett signalement beskriver han Sir Ian Grey!

Charles Peel

Under kvällen kommer Charles att hitta detektiverna. Han vill helst få kontakt med dem men det enda han kan göra är att försöka manipulera olika föremål i deras närhet. Låt det börja med att något föremål som någon av detektiverna lägger ifrån sig studsar tillbaka mot honom. När de är ute på gatan kommer en tidningssida med artikeln om mordet att blåsa upp i ansiktet på en av detektiverna - trots att det knappt blåser ute! Slutligen kommer han att spilla ut någons dricksglas eller dylikt och rita spår i vätskepölen. Han skriver "hjälp mig".

Andra natten

The Coburg

Om detektiverna återvänder till The Coburg denna natt kommer de att stöta på Sir Grey. Han kommer givetvis att förneka all inblandning i Melbournes flykt eller tidningsskriverierna. Om han blir pressad kommer han att använda sina vampyrförmågor för att trassla sig ur situationen och övertyga även de andra detektiverna om att Melbourne är skyldig som synden.

I övrigt är det inte särskilt mycket folk på klubben denna natt. Kainiterna sitter i möte uppe på andra våningen dit inga dödliga har tillträde.

Jakten

Under kvällen kommer detektiverna återigen att märka att de är förföljda, den här gången av fler personer. Målet är att uppehålla karaktärerna några timmar eftersom kainiterna nu hittat det kvarter där Louis och Patricia gömmer sig och förbereder sig för anfall. De gör ingen hemlighet av sin närvaro längre men om detektiverna närmar sig springer de snabbt undan. Under tiden lättar molnen och det eviga regnandet avtar. Över hustaken ser de fullmånen titta fram.

Foxworth och Charles Peel vet nu också var Louis och Patricia finns men de vågar fortfarande inte bege sig till Kensington utan detektiverna som täckmantel och diversion. Därför gör de nu allt de kan för att få detektiverna dit.

Detektiverna får återigen de syner de såg i drömmen. De ser samma park och samma kvarter, fullmånen samt de välklädda nattvandrarerna som den här gången är betydligt fler och står i en ring runt Patricia Melbourne. Det blixtrar till och plötsligt är alla monster, inklusive Patricia. Hon ropar förtvivlat på hjälp men ingen tycks svara. Sekunder senare anfaller de henne och sliter henne i stycken!

Poängen är att detektiverna skall förstå att Patricia är i fara och att de bör bege sig till Kensington. Om det behövs så låt de kainiter som skall uppehålla detektiverna träda fram och uppträda lite lagom hotfullt. De kan till och med öppna medge att de tyvärr inte kan låta detektiverna passera. Det skall skipas en helt annan rättvisa den här natten...

När detektiverna äntligen beger sig åt rätt håll kommer Charles Peel att hjälpa dem genom att distrahera kainiterna. Låt honom blåsa sand i kainiternas ögon eller varför inte spränga en gatlykta eller två... Om detektiverna verkligen vill ha strid så låt dem besegra kainiterna.

Slutscen

Väl framme i Kensington ser de en grupp välklädda människor som rör sig på en i övrigt helt öde gata. När någon av dem tittar på detektiverna blixtrar allt till och istället ser de ett monsters ansikte, samma som i drömmen, - huggtänder, röda ögon, blod som tränger ut ur huden... monstren stirrar på dem en stund och sedan är plötsligt allt normalt igen. De ser bara välklädda nattvandrare igen. Scenen uprepas gång på gång... För varje gång tycks monstren röra sig närmare detektiverna och vid de tillfällen världen ser normal ut ser de hur gruppen av herrar i svarta rockar och damer i klänningar rör sig närmare och snart bildar de en ring runt dem. Allt blixtrar till igen och plötsligt är det återigen monster de ser och de gör sig redo för anfall...

Då plötsligt dyker en droska upp vid slutet av gatan. Den rör sig långsamt mot detektiverna och gruppen av monster blir plötsligt normala igen. De vänder sin uppmärksamhet mot

droskan och börjar springa mot den samtidigt som kusken driver hästarna till galopp. Droskan far igenom gruppen av kainiter och fortsätter mot karaktärerna. Då plötsligt exploderar en gaslampa och så ytterligare en... Explosionerna tycks röra sig i riktning från karaktärerna mot droskan och när de kommer tillräckligt nära får hästarna panik och kastar sig åt sidan med sådan kraft att droskan välter. Ett par figurer rusar ur droskan och in i närmaste hus, bara ett tiotal meter från detektiverna. Detektiverna känner igen den ena figuren som Patricia från porträttet hemma hos Melbournes!

Meningen är nu att detektiverna skall följa efter Patricia och Louis. Om de tvekar så se till att kainiterna jagar in dem eller spräng lite fler gatlyktor så att det yr vassa glasskärvor över dem.

Väl inne i huset slår dörren igen efter dem med en smäll! Alla lampor i rummet slocknar och det blir kolmörkt. Till och med fönstren blir ogenomskinliga och hårda som sten. Det finns ingen väg ut. Någonstans i huset hör de en kvinna skrika och de hör steg som kommer springande mot dem! Plötsligt tänds en lampa och efter att ha blivit bländade en kort stund ser detektiverna hur Patricia och Louis står mitt i rummet och ser fullständigt skräckslagna ut. Louis ser dessutom ut som om han gått igenom helvetets portar och kommit ut igen. Hans kläder är svårt brända och själv ser han mycket medfaren ut. Om någon försöker röra sig mot Patricia och Louis kastas de brutalt tillbaka av någon osynlig kraft (det vill säga Charles Peel). Inte heller Louis och Patricia kommer någon vart. Efter en kort stund ser de ett svagt skimmer vid ena väggen och in träder biskop Foxworth och en kvinna som detektiverna aldrig har sett förut. Hon är klädd i en enkel vit klänning och i samma ögonblick som hon träder in i rummet sprids en behaglig doft av lavendel. De stannar och tittar en stund på Louis och Patricia, som fortfarande står mitt i rummet oförmögna att flytta sig.

Foxworth tittar en stund på detektiverna. "Ni får ursäkta oss att vi tränger oss på så här. Det här är egentligen inte avsett för era ögon men för att jag och min vän här skall slippa problem med packet där ute måste det bli så här. Ni förstår... de måste tro att det var ni som utförde... ja, ni kommer att förstå".

Han vänder sig nu mot Louis. "Och vad dig beträffar, Louis Flaubert, avkomma till kain själv, är det någon här som har en hederssak att göra upp med dig" En fotogenlampa tänds plötsligt och lättar från det bord där den stod. Den slungas med stor kraft mot Louis som träffas och omedelbart innesluts i lågor utan att en enda eldstunga berör Patricia eller någon annan. Han förtärs av lågorna på några få sekunder och när elden slocknar återstår bara en utspridd hög aska.

Nu träder den vitklädda kvinnan fram och hon börjar rita en serie underliga figurer på golvet. Det ser nästan ut som något orientaliskt språk... När hon är färdig tar hon ett steg tillbaka och gör en svepande gest med armen. Tecknen på marken börjar lysa svagt grönt och från golvet höjer sig en skimrande människolik gestalt och när den nått full höjd sveper en annan gestalt in över den och där de båda möts antar gestalten normal hudfärg. Förvandlingen sprider sig snabbt ner över hela kroppen och framför dem står plötsligt Charles Peel i egen hög person. Han vänder sig mot Patricia som efter att ha varit panikslagen nu har lugnat sig. Han tar ett par steg fram till henne och omfamnar henne utan att hon protesterar. Hennes kropp börjar skaka och hon brister ut i gråt. "Såja, jag vet vad de har gjort med dig och jag önskar verkligen att jag kunde få det ogjort här och nu... men för stunden måste vi tänka på att komma härifrån innan folket där ute kommer på ett sätt att ta sig in". Han vänder sig mot Foxworth och kvinnan som båda ler mjukt. Kvinnan gör en rörelse med armen och detektiverna befinner sig plötsligt vid slutet av gatan och de ser hur ett tjugotal personer stormar in i det hus där det nu bara finns en hög aska. Ur ögonvrån ser de fyra personer som springer in mot Holland Park och försvinner i dimman.

The End

Skrivet och komponerat av Benny Lagerström för SydCon-VI

Ett särskilt tack till Björn Flintberg för research och idéer.

Benny Lagerström
Nobelvägen 58D
214 33 Malmö
040-6119621
med95doc@lustudat.student.lu.se

Persongalleri

Louis Flaubert

Louis är en nionde generationens Toreador. Han blev embraced 1690 i London. Sedan 1719 har han suttit i klanledningen på sin sires gamla post. Han är mycket förtjust i teater och bidrar årligen med stora summor till den gamla Shakespeareteatern the Globe. Louis tillbringar mycket av sin tid i Paris där hans sire numera är bosatt. När detektiverna träffar honom ser han ganska medfaren ut. Kläderna ser inte bara trasiga utan till och med brända ut.

Biskop William Foxworth

William har styrt Westminster Abbey med järnhand sedan han tog över 1831. De flesta av prästerna är hans Acolytes och lyder honom blint.

William är i fyrtioårsåldern med början till flint. Han har mjuka drag och de flesta skulle nog beskriva honom som vacker. Hans kropp är välbyggd och han ser spänstig ut trots sin ålder.

Han talar lugnt och vänligt om än en aning arrogant. I Williams ögon är alla andra hans undersåtar. Innanför sitt mjuka yttre är han dock totalt hänsynslös. Det finns mycket kraft att hämta i den gamla kyrkan och William tänker inte låta någon annan ta del av den.

Han har inrett ett imponerande laboratorium i källaren

där han tillbringar större delen av sin tid med att fullända sina magiska färdigheter.

William behärskar Forces Mind och Prime tillräckligt väl för att kunna hitta på nästan vilka elakheter han vill...

Sir Ian Grey

Sir Grey är en åttonde generationens Ventrue. Han är högt uppsatt inom klanen och anses vara Queen Annes högra hand.

Han ser ut att vara någonstans mellan 50 och 60 år gammal med grånat hår och en rejäl flint. Sir Grey ser mycket bra ut. Han klär sig i dyra och stilrena kläder, även om de inte är av högsta mode, och han för sig som en sann gentleman.

Han har gott om förbindelser i London, främst bland tidningarna som han ofta utnyttjar för sina och klanens syften.

Discipliner:

Dominare 3

Fortitude 2

Presence 5 (Dvs MAJESTY)

Polischef Richard Mayne

Mayne är drygt 45 år gammal, har mörkblont hår med begynnande flint och en välansad mustach. Han stakar sig gärna när han talar, särskilt när han blir upprörd.

Mayne är chef för den nyinrättade detektivavdelningen vid Scotland Yard. Han är egentligen detektivernas högste chef men med tanke på Mr Rowans auktoritet är befälsordningen högst tveksam...

Mayne har tillsatts av premiärminister Peel och är naturligtvis lojal mot honom. Sir Peel kommer att göra klart för Mayne vilken skurk Viscount Melbourne är och att det

ligger i nationens intresse att denne förbrytare infångas och straffas.

Patricia Melbourne

Son till Viscount Melbourne. Själv är hon helt ointresserad av politiken och bryr sig betydligt mer om vackra kläder, smycken och parfymer. Dessutom älskar hon att gå på teatern.

Bilden här intill är det porträtt som hänger hemma hos Melbournes. När detektiverna träffar henne som vampyr är hon fortfarande bedårande vacker men hennes kläder är smutsiga och sönderslitna. Inalles ser hon mycket nergången ut.

Viscount Melbourne

Porträttet är förvisso från mitten av 20-talet och Melbourne ser en aning äldre ut nu (han är runt 45 år gammal). Anletsdragen är dock kvar, även om håret är grånat. Dessutom hade Melbourne en stroke 1842 vilket gjorde att han avgick som partiledare för liberalerna. Som ett resultat av slaganfallet är hans mungipa på höger sida helt slapp och talet blir lite sluddrigt. Dessutom är han svag i hela högra sidan av kroppen vilket ger honom en karakteristisk gång.

I övrigt är han en mycket skärpt man som fortfarande älskar politiken.

Sir Robert Peel är hans svurne fiende sedan denne besegrade honom i valet 1841 och han får något mörkt i blicken när Sir Peels namn dyker upp i konversationen.

Sir Robert Peel

Sir Peel är 55 år gammal men ser fortfarande ganska ung ut. Han är utbildad på Oxford och kom in i the House of Commons redan 1809. Som Home Secretary genomförde han en stor polisreform 1829 varvid London metropolitan police force uppstod.

Konstaplarnas smeknamn, Bobbies, kommer av Peels förnamn, Robert.

Peel satt som premiärminister en kort period 1834-35 men ersattes av Viscount Melbourne. Efter det ägnade han sig åt att etablera det moderna konservativa partiet, Conservatives. De vann valet 1841 och Peel blev därmed ny premiärminister. Han kommer inte särskilt väl överens med drottningen på grund av hennes ovana att ständigt lägga sig i politiken.

I historieböckerna kan man läsa om två av Sir Peels tre söner. De blev ambassadör i Schweiz respektive officer i flottan. Den tredje sonen omnämns inte...

Polischef Charles Rowan

En ärrad veteran från slaget vid Waterloo 1815. Mr Rowan är strax över 60 år gammal. Som den gamle soldat han är ger han gärna order i kommandoton och tål inte att någon ungtupp säger emot honom, vilket å andra sidan inte händer särskilt ofta. Han har suttit som polischef sedan Scotland Yard grundades 1829. Som personlig vän till drottningen kommer han att göra sitt yttersta för att fria Viscount Melbourne från eventuella misstankar. Rowan har dessutom ett uppriktigt förakt för den nye chefen för detektivavdelningen, Richard Mayne. Rowan motarbetar honom närhelst det är möjligt och han

har personligen tillsatt både Jonathan Whicher och Stephen Thompson för att göra Maynes liv så odrägligt som möjligt.

Drottning Victoria

Drottningen är mycket ung, född 1819. Hon tillträdde tronen som 18-åring när William IV dog 1837.

Hon gifte sig 1840 med sin kusin, prins Albert. 1843 har de två barn, Victoria Adelaide Mary Louise och Albert Edward.

Hon blandar sig gärna i politiken och är god vän med Viscount Melbourne. Hennes make, prins Albert, är dock konservativ och när Conservatives vann valet 1841 började hon mer glida över åt deras håll. Hon är dock fortfarande god vän med Melbourne och kommer att försvara honom så långt hon kan utan att orsaka en politisk skandal.

Charles Frederick Field

"Rich people have more fun"

The Field residence, Windsor 14:e april 1812

-Åh, Frederick, är han inte underbar!? Låt mig få hålla honom är du snäll...

-Såja Elisabeth, låt sköterskan ta hand honom nu. Jag måste tillbaka till kontoret nu men jag är tillbaka om några timmar.

-Men snälla, kan du inte stanna en stund?

-Börja inte nu igen är du snäll... vi vill väl inte att lillen skall bli arvslös för att hans far missade århundradets viktigaste affär!?

-Nej, det är klart... Vi ses ikväll då...

Windsors pojkskola, våren 1821

-Mr Field, som rektor är det min uppgift att se till att eleverna sköter sig. Vi kan inte acceptera er sons uppförande mot de andra eleverna. Vi kräver skärpning NU. Är det förstått!?

-Med all respekt Mr Carlisle, min son försvarar bara sin och familjens ära. Efter sin mors död förra året har han kanske varit lite lättretad men jag är säker på att Charles inte startar de här bråken. Om ni vill undvika problem vore det kanske bäst att omplacera några av de andra eleverna?

-Det var det löjligaste jag har hört. Den här skolan bygger på tvåhundraåriga principer och om ni tror att...

-Jag tror jag vet precis hur vi skall lösa den här frågan. Skulle tvåhundra pund vara tillfredsställande? Seså, se inte så förvånad ut. Jag tror säkert att ni kan hitta någon bra anledning att ta emot min gåva om ni bara letar lite bland de där principerna ni talade om...

-Er... Ja, jag har ju alltid tyckt att er son är en mycket begåvad pojke och det är klart att han skall ha den bästa studiemiljön som skolan kan erbjuda. Vi kommer inte att acceptera de här pojknarnas beteende mot unge Charles. De kommer såklart att relegeras med omedelbar verkan. Ja, adjö då Mr Field.

Som sagt... din uppväxt var inget annat än en dans på rosor. Varthän din far pekade med sin feta plånbok var vägen kantad med människor som hellre brydde sig om pengar än rättvisa.

Du tog dig igenom skolan med utmärkta betyg, även om du egentligen inte var mer än medelmåttlig i något ämne. Bland dina vänner blev du snabbt känd som en rikemansson med smak för allt det goda i livet - flickor, hästar, vin med mera...

Efter examen från Windsor blev du antagen till universitetet i Cambridge där du började studera juridik med inriktning på handelsrätt. Det var den jobbigaste tiden i ditt liv då du för första gången tvingades kämpa för att nå resultat. Du hatade varenda dag och studieresultaten var knappt tillräckliga för att hålla dig kvar på skolan. Så i september 1834 dog din far i en olycka i hamnen och du fick ärva såväl hans företag som den förmögenhet som släkten Field byggt upp under generationer. Du slutade omedelbart vid Cambridge, utan att ha tagit någon examen, och begav dig till London för att ta över verksamheten.

Field Tradings inc. Februari 1837

-Mr Field, jag ber tusen gånger om ursäkt ifall de här rapporterna tråkar ut er men ni måste faktiskt fatta ett beslut senast ikväll annars kommer flottan att välja en annan uppdragsgivare!

-Jaja, jag vet Martin, du har sagt det sådär en hundra gånger idag. Det råkar faktiskt vara så att jag har en massa annat att tänka på också.

-Vad kan vara viktigare än det här!?

-Åh, om du bara visste... Jag har äntligen kommit på ett sätt att få träffa fröken Diana igen! Dessutom håller de fortfarande på att sjabbla med mitt nya hus borta på Wellington Square och...

-Jamen för sjutton, det kan väl ändå vänta tills IMORGON!

-Martin, jag inser att det var andra takter när min far var direktör...

-Ja, det vill jag då lova!

-Vi har varit bekanta länge nu, ända sedan jag gick i skolan tror jag... Det är en sak jag måste berätta för dig. Hela det här företagandet tråkar ut mig Martin. Förstår du, jag är dödstrött på dessa ändlösa affärer. Skulle du kunna göra en sak för mig?

-Öh... javisst sir. Vaddå?

-Ta över företaget är du snäll. Jag står kvar som ägare men jag gör dig till direktör. Snälla, jag dubblar din lön om du bara kan hjälpa mig ur det här!

Och så blev det... Du lutade dig tillbaka och lät andra sköta affärerna åt dig. Märkvärdigt egentligen, hur mycket folk är beredda att slita bara man betalar dem. Din far sade alltid att man bara kan lita på sig själv och att man skall göra saker och ting själv om man vill vara säker på att resultatet blir som man tänkt sig men du inser att han hade fel. Det är alldeles för jobbigt att göra allt själv och dessutom finns det så mycket annat att sysselsätta sig med!

Du fortsatte att jaga flickor, åka på rävjakter och läsa spännande noveller i några år ända tills du fann Henrietta Saunders, ditt livs största kärlek! Ditt liv fick plötsligt en mening och det dröjde bara några månader tills du friade till henne. Så en vecka före bröllopet, i augusti 1842, splittrades drömmen när Henrietta hittades mördad utanför föräldrahemmet i Chelsea. Enligt polisen var det någon hemlös som rånmördat henne... Du tvivlade dock på uppgifterna, övertygad om att någon mördat henne för att komma åt dig, och för att få en inblick i utredningen "köpte" du dig en inspektörspost inom Scotland Yard. Ja, egentligen muatde du till dig jobbet genom chefen för detektivavdelningen, Richard Mayne. Inför alla andra hävdar du att du tagit examen i juridik från Cambridge och att du egentligen tänkt bli åklagare men i och med din fästmöes död sökte du anställning på Scotland Yard istället. Utredningen om Henriettas död fortgick under några månader men frågetecknen blev bara fler ju längre ni höll på. Det blev aldrig klargjort hur Henrietta egentligen dog. Coronern fann blödningar i hjärtmuskulaturen och föreslog på fullt allvar en hjärtinfarkt! Vid hennes ålder!? Varför fanns det inga andra spår av våld och hur kunde någon överfalla henne på en välbefolkad gata utan ett endaste vittne? Tyvärr kom ni aldrig fram till något och själv blev du bara frustrerad av att aldrig komma någon vart. Du orkade inte protestera när utredningen lades ner i januari i år. Från början hade du tänkt sluta och återgå till det lugna rikemanslivet när utredningen var över men tiden vid Scotland Yard var som en stor snyting, rakt i ditt välpumpade självförtroende. Misslyckande är inget du trivs med och du vägrade lämna Scotland Yard med svansen mellan benen. Så, på den vägen är det... Under det år som gått har ni löst åtskilliga fall och du har ofta varit den pådrivande kraften. Vaddå vänta och se... Imorgon är kanske allt borta igen! Du tar dig an varje nytt fall med stor entusiasm. Inte för att du egentligen bryr dig om vem den skyldige är eller för rättvisans skull utan för jakten, den underbara spänningen och nervositeten som stegras ju närmare lösningen ni kommer.

Charles Frederick Field är normalbyggd - ca 175 cm lång och väger strax över 70 kg. Ett par klarblå ögon tittar fram under det halvlånga, blonda håret. Uppfostran i ett rikt engelsk hem har satt sina spår på såväl hållning som tal - du går alltid med rak rygg och talar klart och tydligt.

De andra detektiverna:

Albert Smythe

Han var en av de första på detektivavdelningen. Något av en veteran faktiskt med tanke på att han varit bobby i minst tio år. Han har ett gott rykte om sig och går verkligen in för sitt jobb. I dina ögon tar han sig själv på alldeles för stort allvar. Någon gång måste han lära sig att det finns andra njutningar i livet än att arbeta!

Stephen Thompson

Ah, här är en grabb du gillar. Han är lägst i rang och det händer att han blir behandlad som något av en maskot ibland. Han är av en rik familj och har visst varit ute och rest ganska mycket med tanke på alla historier han berättar om exotiska länder. En livsnjutare precis som du. Synd bara att han envisas med att klä sig som en luffare, hehe.

Jonathan Whicher

Den här mannen håller du dig helst på avstånd från. Det osar svavel om hans världssyn och han har nog aldrig hört ord som *avkoppling* och *humor*. Dessutom är han obehagligt våldsbenägen ibland.

Pavor Nocturnus

Name	Charles F Field	Nature	Gallant	Age	31
		Demeanor	Director	Sex	Male
Chronicle	Pavor Nocturnus	Residence	London	Concept	Detective

Attributes

Physical		Social		Mental	
Strength	●●○○○	Charisma	●●●○○	Perception	●●●○○
Dexterity	●●○○○	Manipulation	●●●○○	Intelligence	●●○○○
Stamina	●●○○○	Appearance	●●●○○	Wits	●●●○○

Abilities

Talents		Skills		Knowledge	
Acting	●○○○○	Animal Ken	○○○○○	Bureaucracy	●○○○○
Alertness	○○○○○	Etiquette	●●●○○	Finance	●●○○○
Athletics	○○○○○	Firearms	●●○○○	Investigation	●○○○○
Brawl	●○○○○	Melee	○○○○○	Law	●●○○○
Dodge	○○○○○	Music	●○○○○	Linguistics	●○○○○
Empathy	○○○○○	Repair	○○○○○	Medicine	○○○○○
Intimidation	○○○○○	Riding (horses)	●●●○○	Occult	○○○○○
Leadership	●●○○○	Security	○○○○○	Politics	○○○○○
Streetwise	○○○○○	Stealth	○○○○○	Science	○○○○○
Subterfuge	●●●○○	Survival	○○○○○		

Advantages

Merits & Flaws

Backgrounds

Virtues

Contacts	●○○○○
Fame	●○○○○
Influence	●○○○○
Resources	●●●○○

Conscience	●●●○○
Self-Control	●●●○○
Courage	●●●○○

Equipment

Moderiktiga, dyra kläder
Präligt fickur i guld med
tillhörande kedja
Pistol med kolv i ädelträ

Humanity
●●●●●○○○○

Willpower
●●●●○○○○○

Health

Bruised	0	☐
Hurt	-1	☐
Injured	-2	☐
Wounded	-3	☐
Mauled	-4	☐
Crippled	-5	☐
Incapacitated	X	☐

Pavor Nocturnus

Name	Charles F Field	Nature	Gallant	Age	31
Chronicle	Pavor Nocturnus	Demeanor	Director	Sex	Male
		Residence	London	Concept	Detective

Attributes

Physical	Social	Mental
Strength ●●●○○	Charisma ●●●○○	Perception ●●●●○
Dexterity ●●○○○	Manipulation ●●●○○	Intelligence ●●○○○
Stamina ●●●○○	Appearance ●●●●○	Wits ●●●○○

Abilities

Talents	Skills	Knowledge
Acting ●○○○○	Animal Ken ○○○○○	Bureaucracy ●○○○○
Alertness ○○○○○	Etiquette ●●●○○	Finance ●●○○○
Athletics ○○○○○	Firearms ●●○○○	Investigation ●○○○○
Brawl ●○○○○	Melee ○○○○○	Law ●●○○○
Dodge ○○○○○	Music ●○○○○	Linguistics ●○○○○
Empathy ○○○○○	Repair ○○○○○	Medicine ○○○○○
Intimidation ○○○○○	Riding (horses) ●●●○○	Occult ○○○○○
Leadership ●●○○○	Security ○○○○○	Politics ○○○○○
Streetwise ○○○○○	Stealth ○○○○○	Science ○○○○○
Subterfuge ●●●○○	Survival ○○○○○	

Advantages

Merits & Flaws

Backgrounds

Virtues

Contacts	●○○○○
Fame	●○○○○
Influence	●○○○○
Resources	●●●●○

Conscience	●●●○○
Self-Control	●●●○○
Courage	●●●●○

Numina & Other Traits

Potence ●○○○○

Humanity

●●●●●○○○○

Willpower

●●●●○○○○○

Equipment

Moderiktiga, dyra kläder
Pråligt fickur i guld med
tillhörande kedja.
Duellpistol med kolv i ädelträ

Health

Bruised	0	☐
Hurt	-1	☐
Injured	-2	☐
Wounded	-3	☐
Mauled	-4	☐
Crippled	-5	☐
Incapacitated	X	☐

Albert Smythe

"Att lämna jordelivet utan att ha gjort tillvaron bättre för dem som kommer efter är värre än att inte ha levt alls"

Lambeth, London 24:e oktober 1807

-Vad är det Jane? Är du inte lycklig? Grabben verkar ju vara hälsan själv!

-Jo, det är klart Sean. Det är bara det att...

-Ja?

-Hur skall vi kunna ta hand om en till? Vi kanske borde...

-Det där har vi redan diskuterat Jane och jag tänker INTE lämna bort min son bara för att vi har det lite knapert just nu. Vi skall nog klara av det här...

St Mary's Hospital, London 3:e november 1807

-Jag är hemskt ledsen Mr Smythe men det finns inget mer vi kan göra nu.

-Men för Guds skull, hon har ju fött sex barn förut utan några som helst problem!

-Jag förstår sir, er fru har haft turen med sig hittills och vi kommer naturligtvis att be för henne men om jag vore som ni skulle jag inte förvänta mig några mirakel. Barnsängsfebern har skördat många offer i år.

Du minns att din far var mycket olycklig under hela din barndom. Ni var många syskon och familjen levde på gränsen till fattigdom. Trots detta insisterade er far på att ni skulle gå i skolan i stället för att börja arbeta. Du trivdes mycket bra i skolan och fick utmärkta betyg. Det gick till och med så bra att du fick ett stipendium för att gå på Eton college efter studentexamen! Dina syskon gick det inte fullt så bra för. De flyttade från London efter hand som de fick arbete på någon bondgård eller på något skepp. Din äldsta syster blev till din fars förskräckelse prostituerad och han tog omedelbart sin hand från henne. Under tiden som du studerade såg du allt mindre av din far. Han arbetade nästan alla dygnets vakna timmar och kom sällan hem före solnedgången. Efterhand blev han mycket sjuk och han dog bara några dagar efter det att du fått stipendiet till Eton. Du minns än i dag hans sista ord till dig.

"Min son, jag är ledsen att jag inte kan vara med dig längre nu. Det är med ett tungt hjärta jag ser vad det blivit av dina syskon men just därför är jag extra stolt över att du skall till Eton. Jag har gjort mitt bästa här i världen men jag hoppas verkligen att det skall gå bättre för dig. Låt inte familjens namn hamna i glömska. Jag litar på dig. Farväl..."

Du gjorde verkligen ditt bästa för att leva upp till din fars förväntningar men efter två år på Eton var ditt stipendium slut och du stod plötsligt utan försörjning. Eftersom du studerat juridik kunde du få ett sekreterarjobb på åklagarämbetet men det var ju inte precis det du tänk dig här i livet. Ditt syfte med juridikstudierna hade varit att bli åklagare och på så vis tjäna samhället genom att sätta förbrytarna bakom lås och bom. Nu satt du istället där och sorterade papper... Därför kom det som en skänk från ovan när polismyndigheten inrättades 1829. Du sökte och fick en tjänst som sergeant i distriktet Lambeth - dina gamla hemtrakter. Här hade du iallafall en chans att verkligen göra något! Under de följande åren arbetade du dig upp till inspektör och du gjorde dig känd som en flitig och rättvis man inom den annars så föraktade poliskåren. Detektivavdelningen inrättades 1842 och du blev mycket stolt när chefen själv, Richard Mayne, kom och erbjöd dig en plats bland den absoluta eliten.

Du gör staden en enorm tjänst genom att rensa upp på gatorna och du hoppas att London en dag skall bli fritt från alla dessa förbrytare. Först då kan livet bli bättre för alla fattiga och utslagna som du ser varje dag. Ingen skall behöva lida så och om du sköter ditt jobb kanske din dröm slår in någon dag...

Arbetet är allt för dig. Du har ännu inte bildat familj och tänker inte göra så förrän du kan garantera dina barn en ljus framtid. Kanske om några år...

Albert Smythe är runt 180 cm lång och ganska välbyggd även om man kan skönja början till en ölmage. Ögonen är mörkt bruna liksom det kortklippta håret. Du gillar att tala i kommandoton och peka med hela handen.

De andra detektiverna:

Charles Frederick Field

Någon sorts jurist som började vid Scotland Yard i samband med att hans fästmö mördades. Han tycks verkligen tro att han är något trots att han saknar erfarenhet av polisarbete. Han är förvisso ganska ambitiös men han rusar allt för ofta iväg på något villospår... Han har dessutom äckligt gott om pengar och hans skäms inte för att visa det.

Stephen Thompson

Ännu en nykomling utan fast förankring i verkligheten. Han saknar utbildning och gud vet vad han egentligen gör på Scotland Yard... Du kan inte låta bli att behandla honom med en smula förakt.

Jonathan Whicher

Äntligen en man med ett genuint förflutet som patrullerande polis. Han kan sitt jobb och du vet att man kan lita på honom i vått och torrt. Tyvärr har han nog blivit lite yrkesskadad med åren och han ser världen genom mycket mörka glasögon. Visst har han rätt, London är en obehaglig stad, men vad är det för mening med att tjura? Dessutom har du hört en del kusliga rykten om att han brukade misshandla de gripna under sin tid som bobby. Inte för att du någonsin sett det själv men nog är han lite kuslig den där Jonathan.

Pavor Nocturnus

Name	Albert Smythe	Nature	Architect	Age	36
Chronicle	Pavor Nocturnus	Demeanor	Caregiver	Sex	Male
		Residence	London	Concept	Detective

Attributes

Physical	Social	Mental
Strength ●●●○○	Charisma ●●○○○	Perception ●●●●○
Dexterity ●●○○○	Manipulation ●●○○○	Intelligence ●●●○○
Stamina ●●●○○	Appearance ●●○○○	Wits ●●●○○

Abilities

Talents	Skills	Knowledge
Acting ○○○○○	Animal Ken ○○○○○	Bureaucracy ●●○○○
Alertness ○○○○○	Etiquette ○○○○○	Finance ○○○○○
Athletics ○○○○○	Firearms ●○○○○	Investigation ●●●○○
Brawl ●●○○○	Melee ●○○○○	Law ●●○○○
Dodge ●○○○○	Music ○○○○○	Linguistics ●○○○○
Empathy ●●○○○	Repair ●○○○○	Medicine ○○○○○
Intimidation ●●○○○	Riding (horses) ●○○○○	Occult ○○○○○
Leadership ●○○○○	Security ●○○○○	Politics ○○○○○
Streetwise ●●○○○	Stealth ●○○○○	Science ○○○○○
Subterfuge ○○○○○	Survival ●○○○○	

Advantages

Merits & Flaws

Backgrounds

Contacts	●
Fame	●
Resources	●●

Virtues

Conscience	●●●●○
Self-Control	●●●○○
Courage	●●●○○

Equipment

Traditionell klädsel
Pistol (dubbelpipig) samt
patroner
Förstöringsglas

Humanity

●●●●●●○○○

Willpower

●●●○○○○○○○

Health

Bruised	0	☐
Hurt	-1	☐
Injured	-2	☐
Wounded	-3	☐
Mauled	-4	☐
Crippled	-5	☐
Incapacitated	X	☐

Stephen Thompson

"Gosse, du skulle ha sett vilken best han var. Minst två meter lång och tänderna... Säkert en fot långa och sylvassa!"

London 11:e januari 1816

- Åh, Keith, visst är han söt! Se som han kämpar för att hitta bröstet.
- Det är minsann krut i den pojken redan från början ser jag.
- Han är sin far upp i dagen tror jag så det är nog bäst att du går ut och börjar snickra på ett nytt staket redan nu, tihi.
- Ha! Inget staket är högt nog för en Thompson. Åh Catherine, det här är nog den lyckligaste dagen i mitt liv sedan vi sopade havet rent från fransoser och spanjorer vid Trafalgar!
- Kul att veta att du värdesätter din son mer än ett fånigt sjöslag älskling.
- Fånigt!? Du skulle ha sett oss den dagen. Har jag berättat om hur amiral Nelson lurade...
- Viceamiral Villeneuve med sin briljanta formering... Ja, jag tror jag har hört historien ett par gånger.

London 14:e mars 1824

- Men pappa, jag vill inte gå i skolan mera. Det är så ofattbart tråkigt. Bara samma sak hela tiden.
- Nej du, unge man. Så lätt är det inte. Du får minsann stå ut med skolan om det skall bli karl av dig någon gång. Vet du vad? Om du skyndar dig och gör läxorna nu så hinner vi ut och rida en sväng innan middagen!

Hela din uppväxt var ett enda långt äventyr. Du skötte skolan som pliktskyldigast men närhelst det blev tid över följde du med din far ut på nya upptåg. Du älskade hans historier om tiden i flottan och det var din dröm att ta värvning så snart du var gammal nog. Allt gick som planerat och 1835 lättade du ankar för första gången. Det skulle snart visa sig att det också var sista gången ty livet ombord var inte i närheten av de romantiska historier din far berättat. Bara arbete dagarna i ända och så denna förbaskade disciplin... Nej, flottan var ingenting för dig. Istället reste du ut på egen hand med en stadig reskassa, några bra böcker om exotiska resmål och ett par ombyten i packningen. Det tog dig nästan sex år att avverka resan jorden runt. När du i oktober 1842 äntligen återsåg London hade du ett par kistor fulla av souvenirer samt en australiensisk dingo i bagaget. Det var dock inget glatt återseende som väntade dig. Det kom som en chock när du fick veta att din far avlidit under din frånvaro. Din mor var mycket nedstämd och hon måste ha magrat minst femton kilo under åren. Huset var nergånget efter flera års eftersatt underhåll och luktade fruktansvärt unket och instängt. Som om inte det var nog hade de flesta av dina gamla vänner flyttat från London och du kände dig plötsligt ofattbart ensam. Du stod bara ut i några veckor sedan insåg du att du måste ha något att sysselsätta dig med. Efter ett par dagars funderande kom du att tänka på en av din fars gamla bekanta från napoleonkriget, Charles Rowan, som varit polischef i London sedan 1830 någon gång. Det krävdes en del övertalning men till slut gick han med på att låta dig bli polis. Dock inte den patrullerande typen utan på detektivbyrån. Det skulle förstås bli frågan om någon sorts lärlingstjänst till en början vilket du motvilligt tvingades acceptera. De andra detektiverna har högre rang och behandlar dig inte alltid som en jämlike men trots det trivs du på Scotland Yard och även att det har gått över ett år nu har du fortfarande inga planer på att sluta.

Det senaste året har du fått lära dig en del om London som du egentligen önskar att du fortfarande kunde vara lyckligt ovetande om... Det finns så ofattbart mycket misär där ute. Fattigdomen tycks bara öka för varje dag som går och ni hittar nästan dagligen människor som frusit eller svultit ihjäl. Döden är ständigt närvarande och som värst är det när någon mördare härjar fritt. Offren är aldrig någon vacker syn. Om du blundar en stund kan du

snart se bilden framför dig... En vacker kvinnokropp liggandes på gatan. Klänningen är genomdränkt av hennes eget blod och pölen fortsätter som en mörkröd strimma längs gatan till rännstenen där det blandas upp med londonbornas urin och regnvattnet från det senaste oväddet. Det äcklar dig något fruktansvärt men samtidigt är det kanske därför du stannar kvar på Scotland Yard. Den där känslan av skräckblandad nervositet som infinner sig varje gång ni är på väg till en ny brottsplats är det som håller dig på topp.

Stephen Thompson är mycket välbyggd, runt 185 cm lång. Det mörkblonda håret är inte klippt på ett bra tag och har hunnit växa ut till axellängd. Du bär det alltid i en fläta som börjar högt upp i nacken. Du har blå ögon och tunna ögonbryn. Stephen har förvisso fått en uppfostran som anstår en rikemansson men har ändå en ganska slapp hållning och ett språk som definitivt inte skulle passa på en finare middagsbjudning...

De andra detektiverna:

Charles Frederick Field

En man med smak för det goda i livet. Han har gott om pengar och drar sig inte för att visa det. Han är egentligen någon slags jurist men kom till Scotland Yard för att delta i utredningen om mordet på hans fästmo, Henrietta Saunders. Man kan väl tycka vad man vill om den sortens personliga relationer till jobbet men du har inget emot honom och han är mycket ambitiös.

Albert Smythe

Han har arbetat många år som patrullerande polis och har ett gott rykte både inom och utanför kåren. Han blev handplockad till detektivavdelningen av er chef, Richard Mayne. Mannen lever för sitt arbete och tycks aldrig ta paus. Ibland undrar du om han inte engagerar sig lite väl mycket. Det kan inte vara nyttigt att ta allt på så stort allvar.

Jonathan Whicher

Underlig typ den där... Han är ganska inåtvänd och har en mycket cynisk syn på tillvaron. Han har också arbetat som patrullerande polis i några år innan han kom till detektivavdelningen och du har hört en del underliga historier om hans tid som bobby. Det sägs att han brukade misshandla en del av de gripna rätt rejält. Du har aldrig vågat fråga honom om ryktena men du har ofta undrat vad som kan driva en människa till att bli som Jonathan Whicher...

Pavor Nocturnus

Name	Stephen Thompson	Nature	Thrillseeker	Age	27
Chronicle	Pavor Nocturnus	Demeanor	Bon Vivant	Sex	Male
		Residence	London	Concept	Detective

Attributes

Physical	Social	Mental
Strength ●●●○○	Charisma ●●●○○	Perception ●●○○○
Dexterity ●●●●○	Manipulation ●●○○○	Intelligence ●●○○○
Stamina ●●●○○	Appearance ●●●○○	Wits ●●○○○

Abilities

Talents	Skills	Knowledge
Acting ○○○○○	Animal Ken ●○○○○	Bureaucracy ○○○○○
Alertness ●○○○○	Etiquette ●●○○○	Finance ○○○○○
Athletics ●○○○○	Firearms ●●○○○	Investigation ●○○○○
Brawl ●●○○○	Melee ●○○○○	Law ●○○○○
Dodge ●○○○○	Music ●○○○○	Linguistics ●●○○○
Empathy ○○○○○	Repair ○○○○○	Medicine ○○○○○
Intimidation ○○○○○	Riding (horses) ●●●○○	Occult ●○○○○
Leadership ●○○○○	Security ○○○○○	Politics ○○○○○
Streetwise ○○○○○	Stealth ●○○○○	Science ○○○○○
Subterfuge ●○○○○	Survival ●●○○○	

Advantages

Merits & Flaws

Backgrounds

Allies (Rowan) ●●
Resources ●●●

Virtues

Conscience ●●●○○
Self-Control ●●●○○
Courage ●●●●○

Equipment

Praktiska, oömma kläder
(byxor och rock i grova tyger)
Revolver och patroner
Förstöringsglas

Humanity

●●●●●○○○○

Willpower

●●●●○○○○○

Health

Bruised	0	☐
Hurt	-1	☐
Injured	-2	☐
Wounded	-3	☐
Mauled	-4	☐
Crippled	-5	☐
Incapacitated	X	☐

Jonathan Whicher

"Vaddå grymt mord? Ta en titt på offret... Jag tycker det är ganska uppenbart att han förtjänade det!"

Sommersby Hall, Newcastle, 9:e Juni 1809

-Så få den jävla odågan att sluta lipa då för fan! Han har ju hållit på så där i flera timmar.
-Vad vill du jag skall göra!? Han är för guds skull bara ett barn John!
-Det är ju ingen tvekan om att han brås på dig iallafall. Ni är lika jävla hopplösa båda två. Ibland önskar jag att jag aldrig gift mig med dig Helen.
-Det är du inte ensam om...
-VAD I HELVETE ÄR DET DU SÄGER!? Om det inte varit för mig hade du fortfarande haft dina knubbiga små händer nerkörda i en degbunke i din fars skitiga jävla bageri. Skall du också börja lipa nu? Räckte det inte med dina våpiga skrik som du utstött hela förmiddagen? Jag är i arbetsrummet om du vill något!

Bath, sommaren 1819

-Pappa, varför gråter mamma?
-Inte fan vet jag. Här släpar man med er på semester och allt hon gör är att lipa.
-Mamma sade att du var dum mot henne igår och...
Örfilen träffar klockrent över unge Jonathans vänsterkind. Han faller ihop och försöker desperat hålla tillbaka gråten.
-Du skall inte lyssna på den slynans lögnar har jag ju sagt! Vad är det med er båda egentligen? Skall man verkligen behöva banka in allt i skallen på er för att det skall fastna... Jag ställde en fråga unge man! SÅ SVARA DÅ!
-Ja far...
-Nå? Är ni så satans obildbara som ni verkar eller?
-Nej far...
-Suck. Gå upp på rummet med dig. Jag vill inte se någon av er före middag. Och sluta böla för fan!

Newcastle, 12:e oktober 1826

-Årade församling. Vi har samlats här idag för att ta farväl av vår älskade Jane Helen Whicher...

Du minns inte mycket mer av begravningsceremonin än att du grät större delen av tiden. När kistan äntligen sänkts ner i jorden och alla tagit farväl åkte du och din far tillbaka till Sommersby Hall. Din far log under större delen av resan och du visste mycket väl varför. Det var ingen slump att kistan var stängd under hela begravningsakten... Det var för att ingen skulle se din mors sönderslagna ansikte - alla blåmärkena, blodsutgjutningarna i ögonen, brännmärkena efter cigarrer i pannan och de söndertrasade resterna av hennes tunna, kolsvarta ögonbryn.

Det kom inte som någon överraskning för släktingar och vänner att John Whicher begick självmord bara några dagar senare. Han hade ju uppenbarligen varit mycket ledsen vid sin frus begravning och innerst inne visste de flesta att han kanske inte var fullt så sinnesstark som han ville göra sken av. Vid begravningen var det bara en person som log, och det trots att såren efter krutstänket måste ha gjort ganska ont under de åtsittande skinnhandskarna. Alla verkade glada över att stackars Jonathan till synes fått sinnesfrid efter alla dessa olyckor...

De kunde inte ha haft mer fel än så. Hatet brinner fortfarande starkt inom dig, en evig gaslåga som i varje ögonblick förvandlar ännu en del av din själ till aska. I många år bodde

du ensam ute på Sommersby Hall. Inga vänner, inte ens några släktingar kom på besök. Det var ingen som orkade besöka den stackars föräldralöse pojken. Ingen brydde sig...

Den enda släkting som över huvud taget hörde av sig var Charles Rowan, din mors farbror. Han hade nyligen blivit utsedd till polischef i London och erbjöd dig plötsligt ett arbete och chansen till ett nytt liv. 1835 flyttade du till London och blev polisinspektör. Under de följande åren fick du se allt vad en modern storstad kan erbjuda i form av brott, svält, sjukdomar och död. Alltid dessa skitiga tiggare som sitter vid vägkanten, hostande, snörvlande, alltid lika eländiga. För att inte tala om brottslingarna - tjuvar, våldtäktsmän, mördare... den ena värre än den andra. Vissa förtjänar helt enkelt inte att leva. Det var så du fann en utväg... ett sätt att mildra ditt hat... Känslan av att se den sista livsgnistan slockna hos dessa avskum är som att för ett ögonblick hamna i stormens öga, ett obeskrivligt lugn som ger dig kraft att leva vidare...

Du blev befördrad till detektiv när avdelningen bildades 1842. Det är lugnare här, färre fall, mindre elände... Det är bara de uppmärksammade fallen som hamnar hos er. Å andra sidan betyder det att de skyldiga skall in bakom lås och bom. Det skulle bli för jobbigt att förklara ifall någon av dem försvann spårlöst eller trillade under en droska. Under tiden växer hatet igen... trycket stiger och själen färgas långsamt svart igen...

Din syn på världen är mycket cynisk och folks dumhet och galenskap upphör aldrig att förvåna dig.

Jonathan Whicher är normalbyggd, runt 175 cm lång. Håret är kolsvart och relativt kortklippt. De ständigt vaksamma ögonen är stålgrå till färgen, ögonbrynen är smala och skarpt avgränsade. Du slösar inte bort din tid med struntprat - när du säger något är det kort och koncist. De gånger man hör någon längre utläggning från dig kan man vara säker på att det dryper av cynism eller sarkasm.

De andra detektiverna:

Charles Frederick Field

En rikemansson, precis som du själv, men den här grabben lever verkligen upp till ryktet. Ibland undrar du om han gör annat på sin fritid än handlar kläder och smycken. Han har någon juridikexamen från Cambridge men någon vidare kompetens har du aldrig märkt av från den mannen. Han kom till Scotland Yard för att delta i utredningen om sin fästmörs död... Tala om tveksamma anställningsgrunder!

Albert Smythe

Albert har tjänstgjort som bobby i över tio år innan han kom till detektivavdelningen och han har ett mycket gott rykte om sig. Han engagerar sig verkligen i jobbet och ibland går han faktiskt till överdrift. I motsats till vad han själv tycks tro kan inte en man frälsa hela världen från ondska. I slutändan kommer han att bränna ut sig och när han ser tillbaka på sitt liv kommer han att inse att trots allt han gjort var det bara en piss i havet...

Stephen Thompson

Avdelningens yngste och i särklass minst kvalificerade. Han är lägst i rang och du föredrar att betrakta honom som springpojke snarare än detektiv. Han har visst rest en massa och älskar att dra sina tråkiga historier i tid och otid. Fan vet hur han hamnade på Scotland Yard och om du fick bestämma skulle han sparkas ut snarast möjligt. Men, för all del, låt honom stanna och se på... om ett par år kommer han att önska att han aldrig kommit hit.

Pavor Nocturnus

Name	Jonathan Whicher	Nature	Loner	Age	34
		Demeanor	Curmudgeon	Sex	Male
Chronicle	Pavor Nocturnus	Residence	London	Concept	Detective

Attributes

Physical	Social	Mental
Strength ●●○○○	Charisma ●●○○○	Perception ●●●●○
Dexterity ●●●○○	Manipulation ●●○○○	Intelligence ●●●○○
Stamina ●●●○○	Appearance ●●○○○	Wits ●●●○○

Abilities

Talents	Skills	Knowledge
Acting ●○○○○	Animal Ken ○○○○○	Bureaucracy ●○○○○
Alertness ●●○○○	Etiquette ●●○○○	Finance ○○○○○
Athletics ○○○○○	Firearms ●●○○○	Investigation ●●●○○
Brawl ●●○○○	Melee ●●●○○	Law ●○○○○
Dodge ●○○○○	Music ○○○○○	Linguistics ○○○○○
Empathy ○○○○○	Repair ○○○○○	Medicine ○○○○○
Intimidation ●●○○○	Riding (horses) ●○○○○	Occult ○○○○○
Leadership ○○○○○	Security ○○○○○	Politics ○○○○○
Streetwise ●○○○○	Stealth ○○○○○	Science ○○○○○
Subterfuge ○○○○○	Survival ○○○○○	

Advantages

Merits & Flaws

Backgrounds

Allies (Rowan) ●
Resources ●●●

Virtues

Conscience ●●○○○
Self-Control ●●●○○
Courage ●●●○○

Equipment

Mörka kläder i grova tyger
Elegant fickur i guld
Pistol (dubbla pipor) samt en
handfull patroner
Stilett gömd i höger stövel

Humanity

●●●●○○○○○○

Willpower

●●●●○○○○○○

Health

Bruised	0	☐
Hurt	-1	☐
Injured	-2	☐
Wounded	-3	☐
Mauled	-4	☐
Crippled	-5	☐
Incapacitated	X	☐

Paris, July 12 1843

To my beloved Patricia

Oh how I wish I could be with thee now. Paris frustrates me beyond imagination with all its ambitious artists and musicians. It is not that they do not excel at their trait but even the most delightful painting fades when compared with thy beauty and no matter how wonderful the music it only serves to remind me of the sound of thy gentle voice.

Fortunately I only have to remain here for a few more days; the concert will be held the day after tomorrow and then I shall return to London on the 15th and I look forward to seeing thee on the 16th like we agreed.

*Yours always
Louis*